

Eva Pospíšilová

Klára Pospíšilová

host

Nocturno pro Erika

Era Pospíšilová
Klára Pospíšilová

Nocturno pro Erika

Eva Pospíšilová

Klára Pospíšilová

Bruno 2024

No (turno

pro

Erika

© Eva Pospíšilová, Klára Pospíšilová, 2024

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2371-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-2372-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2373-3 (MobiPocket)

Vítej ve světě zasněžených hor, závějí,
chumelenic a rampouchů. Vítej v NIKDE.

Každá kniha má svoji duši a duše Nocturna je upovídáná. A když se zaposloucháš, uslyšíš tolik věcí! Lupání ledu. Tlumenou hru na klavír. Šeptaná slova o lásce. Přejeme si, aby se pro tebe tenhle příběh stal místem, kam se vždycky s radostí vrátíš. Ať v tobě vzbuzuje podobné pocity, jako když sedíš během dlouhých zimních večerů pod dekou a piješ horký čaj. Ať se stane tvým domovem. A to nejdůležitější – ať máš vždycky hromadu sibiřek a čepic s bambulí!

přeskok

Vzal prkno a šel na sjezdovku.

Kvůli špatnému počasí byla většina výukových hodin pro snowboard a lyže zrušená, takže ji měl celou pro sebe. Jen on, v úplném tichu, a zasněžené hory. Vždycky mu přišlo, že musí svými ostrými vrcholky co nevidět prorazit nebe. Chvilí je pozoroval a nastavoval obličej sněhovému poprašku.

Zkontroloval helmu, nasadil brýle, a ještě než se rozjel, stáhl rolák a flusnul. Jel na switch a vítr jím cloumal na všechny strany. Bylo docela těžké udržet balanc.

Sklouzl se po špičce prkna, najel na skokánek a s příkrčením chytil snowboard za backsidovou hranu. Dělal to klidně a přirozeně, stejně jako všechno. S jistotou otočil skluznici po směru jízdy, prkno pustil a dopadl na mírně pokrčené nohy.

Najel na zábradlí ve tvaru C, ze kterého visely rampouchy, a jednoduchou otočkou seskočil. Možná přitom trochu odřel skluznici – trenér by použil slovo dojebal. Ale co bylo Erikovi do trenéra?

A co do všech ostatních, když měl... *tohle*.

Sjel sjezdovku, odepnul vázání z pravé nohy a několika odrazy dojel na kraj, nedaleko boudy, kde byly uložené lyže a lékárnička. Tam se opřel, zkontroloval prkno a na chvíli sundal helmu, aby si prohrábnul zpocené vlasy.

Myslel na spoustu věcí. Loňské X-Games, technické provedení Twerk air, výživný oběd a tátovy zasnuby. Nic z toho v něm nebudilo vzrušení, a naopak se kvůli tomu ani neznepokojoval.

Jenom si to v duchu prošel, podobně jako člověk prochází nákupní seznam, a pak se začal pomalu odrážet k lanovce.

Chytil pomu, vrazil si ji mezi nohy a nechal se vyvézt nahoru. Potom si dopnul vázání a sjel. Vzal to přes jeden z největších skokánků a skočil Backside 540. Sjel. A znovu nahoru. Vydržel trénovat několik hodin, nehledě na to, že se brzy stmívalo.

Byl s prknem srostlý.

„Eriku?“ Táta ztlumil rádio a pustil stěrače. Venku hustě sněžilo, topení jelo naplno a v autě byl nepříjemný těžký vzduch. Jeli ze střediska domů, nějakých dvacet minut cesty, někdy i hodinu, pokud bylo doopravdy špatné počasí.

Erik konečně našel v postranní kapse batohu proteinovou tyčinku. Nemusel být nijak zvlášť empatický, aby vycítil, že chce táta probrat něco důležitého. „Poslouchám.“

„Rád bych s tebou něco vyřešil.“ Na chvíli pustil volant, což nijak nevadilo, protože jeli krokem, a poklepal na snubní prstýnek. „Chtěl bych, aby u nás žila.“

„To přece vím. Už jsi mi o tom říkal. Pomůže ti vést středisko. Nevidím v tom problém.“ Erik přehazoval tyčinku z ruky do ruky. Byla oříšková. Raw-vegan-protein. Bez chemických látek, ale stejně ji neotevřel hned.

„Jde o to,“ táta se poškrábal na hlavě, „že s ní přijede i její syn.“

„Aha,“ odpověděl Erik dutě. „Myslel jsem, že ho po svatbě prodá. To je zklamání.“ Nemělo to vyznít jízlivě. Nevlastní bratr byla poslední věc, která mu mohla působit starosti, a poněvadž se obával, že se rozhovor stočí jiným směrem, tak se mu vlastně docela ulevilo.

Rozdělal tyčinku a kousl do ní.

Táta se nezasmál, ale trochu mu cukly koutky. „Přesně to chtěla dle svých slov udělat už před nějakou dobou. Ten kluk je

divočák. Když před ním zmínila stěhování, dost kvůli tomu vyváděl.“

Erik neměl tušení, co to znamená „dost vyvádět“, takže se rozhodl neodpovídat. Chvilí koukal ven do tmy a ve skle auta viděl svůj obličej a slámově žluté vlasy. Všude, kam dopadlo světlo reflektorů, byla bílá. Jeho oblíbená barva.

„Ptala se mě,“ pokračoval táta nesměle. „Karen se mě ptala, jestli nejdou závody nějak přeložit, abys nemusel chybět na svatbě.“

Nad tím se Erik musel pousmát. Přeložit závody. Celé X-Games na jiné datum. „Letos bych se rád zúčastnil.“

„Však já vím! Vysvětlil jsem jí to. A pak, samotného mě mrzí, že tam s tebou nepojedu, po tom všem... Ty jsi nejdůležitější a na tom se nic nezmění.“

Jako kdyby potřeboval uklidnit, což bylo absurdní. Erikovi příjezd nevlastní matky Karen nevalil, stejně jako nevlastní bratr. Měl spoustu práce s trénováním a prkno si pro sebe žádalo téměř všechnen čas.

Dvakrát přehnul obal od sušenky a strčil ho do kapsy.

Táta vyhodil blinkr a auto sjelo po příjezdové cestě ke garáži.

Uvnitř bylo příjemné teplo. Erik z kufru vytáhl snowboard a odnesl ho na stojan k ostatním, a to samé udělal se snowboardovými botami a brýlemi. Vyskládal tam polovinu svého světa. „Mám radost, že sis našel někoho, s kým je ti tak dobře,“ řekl upřímně, aby to uzavřel. „A to, že sem přijede i se synem, je fajn. Nakonec, třeba si budeme rozumět.“

Neměl v plánu to komplikovat. Neměl v plánu si to komplikovat.

„Díky. Máš pravdu.“ Táta ho poplácal po rameni a odešel z garáže.

Erik za ním nezamířil hned. Protáhl se vedle police, kde visely medaile a trofeje, co vyhrál, a zavadil o prázdné místo, původně určené pro tu, kterou měl získat na minulých hrách. Chvilí na to místo zíral, pak otevřel dveře garáže a vyšel do tmy.

Čekal, až čidlo reagující na pohyb zhasne, a pořádně se na-
dechl ledového vzduchu. Slyšel švelení větru a taky praskání
ledu. A z hustého sněžení měl téměř okamžitě mokré vlasy. Při-
šlo mu, že i vločky, které padaly k zemi, mají speciální zvuk.
Měkký, jako když někdo zmačká vatou.

Podle všeho existovalo několik studií o Inuitech. Jedna tvr-
dila, že Inuité znají skoro sto výrazů pro sních. Jiná, že jenom
patnáct, protože většina slov je založena na podobném kořenu.

Erik věděl, jaké to je, jezdit na prašanu, na čerstvě napada-
ném sněhu, na mokřém a zledovatělém, věděl, jaké to je, spad-
nout při špatně provedeném Frontside 720 na U-rampě, praštit
se do hlavy a myslet, že celý svět skončil.

Věděl spoustu věcí a nic o tom, co mělo přijít.

Sehnul se, nabral hrst sněhu a nechal ho roztát v puse. Studil
ho jazyk i zuby.

Dvaapadesát dní do závodů. Devadesát osm do příjezdu ne-
vlastního bratra. Devět hodin, než vstane, vezme prkno a půjde
na sjezdovku.

Kasperův nultý zápis

*Dostal jsem od matky deník, abych se do něj mohl „vyvztekát“. No tak
fajn. NECHÁPU, JAK MI TO, DO HÁJE, MOHLA UDĚLAT!*

Není tady nic.

ružová

smyk

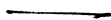
Stěhováci dovezli krabice a za příplatek je vynosili do patra. Jeden z nich brblal, že je to z města pěkná dálka, zatímco ten druhý chtěl Erikův podpis a pak žertoval, že ho na internetu prodá. Oba odmítli sklenici vody, omluvili se, že má jedna z krabic poničené víko, což rozhodně *není jejich vina*, a odjeli.

Erik stál u okna a pozoroval, jak bílá dodávka mizí v dálce. Potom se rozhlédl. Pokoj, který doteď sloužil jako místnost pro hosty, kteří k nim zpravidla nejezdili, byl najednou plný cizí přítomnosti, zabalené do kartonů. Na víku jedné z krabic bylo nedbalým písmem načmáráno: Věci. A na dalších: Noty. Kraviny. Křehké!!!

V té s poničeným víkem zahlédl notové sešity, ale nebyl si jistý, pro jaký nástroj jsou určené. Tátova nová manželka Karen během jedné ze svých návštěv podotkla, že její syn hraje převážně na nervy, a až potom zmínila klavír a housle.

Erik se dotkl houslového klíče, ten jediný poznal. Zkontroloval, jestli sešity vzadu v dodávce nenavlhly, a pak otevřel okno a pustil dovnitř čerstvý vzduch. Tímhle to pro něj skončilo.

Vrátil se do garáže, aby navoskoval prkna.

„Letadlo se zpozdlilo.“ Tátův hlas zněl trhaně a jakoby z dálky. Volal ze střediska, kde nebyl zrovna ten nejlepší signál. „Tím

pádem se zpozdím i já.“ Na druhém konci telefonu cinkla lžička, nejspíš dopolední čaj. „Přijedeme...”

Hovor se přerušil, ale ani ne do minuty pípla Erikovi smska: Přijedeme okolo sedme.

Erik z misky s ovocem vybral pomeranč a vrátil se do obývacího pokoje. Na sedačce měl rozložené sešity do školy, včetně učebnic a propisek. Dopoledne počítal příklady a řešil slovní úlohy – s šedesátiprocentní úspěšností. Potom se na hodinu zavřel v posilovně, kde si dopřál tvrdý trénink a po něm dlouhou horkou sprchu.

Teď už se mu k učení vracet nechtělo. Po tréninku byl příjemně unavený a bolela ho stehna. Loupal pomeranč, slupky odkládal na konferenční stůl a sledoval vypnutou televizi.

V jednu chvíli sáhl pro mobil, a zatímco jedl, pustil si videa o extrémním snowboardingu.

Byl trochu nervózní. Uvažoval, jak by se cítil, pokud by se musel v sedmnácti letech stěhovat na jiné místo, do jiného světa. Třeba mezi vysoké paneláky a mrakodrapy, kde celou noc blikají světla a hory existují jenom jako spořič monitoru.

Nedovedl si představit, jak bude nevlastní bratr, zvyklý na město, reagovat na kompletně opačnou situaci. Jestli si uvědomí, že štěstí je usínat za zvuku lupání sněhu, uprostřed tmy.

Snědl poslední kousek pomeranče a mobil položil na stůl. Vstal. V rychlosti na sebe naházел sportovní oblečení včetně čepice, protože měl ještě pořád trochu mokré konečky vlasů.

O chvíli později už běžel zasněženou cestou, aby si pročistil hlavu.

Začal se zvedat vítr, ale bouřka byla daleko a Erik hádal, že je mine. Stál opřený o futra a hleděl do dálky na světla roveru, který projížděl kolem opuštěné autobusové zastávky. Stmívalo se

rychle a cesta z letiště trvala bezmála dvě hodiny. Tedy déle, než táta předpokládal.

Erik si stáhl rukávy pleteného norského svetru přes prsty. Když vydechl, u pusy mu zůstala pára. Nevěděl co dělat a nečině stát mu taky nešlo, takže kopal špičkou tenisky do sněhu. Do bot vklouzl narychlo, ani tkaničky si nezavázal.

Auto zastavilo na příjezdové cestě hned u garáže. Nejdřív vystoupil táta a po něm jeho žena Karen, stejně krásná a úslušná jako posledně. Erik by jí rád přisoudil nějakou konkrétní vlastnost, ale během několika letmých setkání převážilo právě tohle. Navíc cítil, že mu nepřísluší jakkoli posuzovat její lidské kvality. Táta ji miloval, a to stačilo.

Karen obdarovala Erika širokým úsměvem a mávla na něj. Měla na sobě pevné černé boty na šněrování, jako kdyby přesně věděla, co se do takového počasí hodí. Nasadila si prstové rukavice a rázně zaklepala na zadní okénko auta. „Tak vylez, Kasper! Jsme tady. Bude se ti tu líbit.“ Poslední věta zněla nekompromisně.

Dveře se otevřely ve chvíli, kdy Erik začal pochybovat, že k tomu vůbec někdy dojde. Ven vystoupil růžovovlasý kluk. Růžovovlasý... Vztekla za sebou práskl dveřmi a rozhlédl se kolem. „No do prdele!“ zhodnotil hlasitě.

Ozvěna mu vrátila *prdele*.

„Kasper!“ napomenula ho Karen přísně.

Kasper na ni ukázal prstem. „Ty! Říkalas na okraji města!“
„Říkala jsem kousek od města.“

„No tak to je fakt výborný.“ Opřel se o auto a začal přerývavě dýchat. „Úžasný. DOKONALÝ!“

„Nedělej scény,“ řekla Karen tiše. „Prostě nedělej scény.“ V jednu chvíli mu dokonce zkusila prohrábnout vlasy, ale on před ní uhnul.

Obešel auto. „Tohle je totální divočina! Co tu jako budu dělat?“ Rozhlédl se a pohledem na sekundu spočinul na Erikovi, ačkoli

ho pravděpodobně vůbec neviděl. Byl v ráži. Byl tak navztekáný, až to Erika fascinovalo. „Vždyť já tu chcípnu, já tu normálně chcípnu. Tohle nemůžeš myslet vážně.“

Táta otevřel kufr a začal vytahovat tašky. Navzdory původnímu úmyslu nijak se k tomu nevyjadřovat nakonec stejně prohodil: „Tak drsné to nebude, neboj. Erik tu žije odmala a zatím ještě nechcípł. Viď, Eriku?“

„Očividně.“ Erik se odlepil od futer a došel k autu. Dával přitom pozor, aby si nepřišlápł tkaničku rozvázaných tenisek. Nechal se od Karen obejmout a pak natáhl ruku k nevlastnímu bratrovi. „Erik.“

„Kasper. Ty ponožky jsou strašné!“

„... ponožky?“

„A svetr!“

Erik obojí zkontroloval. Ponožky měl sice částečně přetažené přes tepláky a svetr o dvě čísla větší, na ničem z toho ovšem neshledal nic závadného. „Ty... kritizuješ moje oblečení?“ zeptal se nechápavě. Takhle zblízka si nemohl nevšimnout jistých detailů, které z dálky nebyly vidět. Kasper měl potetovaný krk. Podivné černé klikyháky se táhly zpod značkové mikiny až k uchu, ve kterém měl černou pecku. Vlastně v obou uších.

A pohled znechucený, vyzývavý, pobavený. „Přesně. Co s tím uděláš? Jsou dvě možnosti. Buď přiznáš porážku a vysvlečeš se donaha, anebo budeš chtít vyhrát a nasadíš si k tomu všemu čepici s bambulí! Kriste!“

„Neexistuje třetí možnost?“ nadhodil Erik.

„Ne.“ Kasper na něj několik vteřin zíral, jako kdyby čekal, kdy se čepice s bambulí objeví, a pak rozzuřeně nakopl nejbližší závěj. „Takže ty seš můj novej brácha,“ konstatoval překvapivě klidně. „No tak to je výborný. Naprosto dokonalý. Řekni mi, co děláš, abys tady nechcípł? Kouříš trávu? Chlastáš? Koukáš na porno?“

„Jezdím na snowboardu.“

„A dál? Jezdíš na prkně a pak hibernuješ a nic jiného neděláš?“

Erik v minulosti absolvoval několik rozhovorů. A nutno říct, že některé – obzvlášť ty z minulého roku – nebyly zrovna příjemné. Čelit Kasperovým otázkám, jeho pohledu, a především osobnosti, to byl ale úplně jiný level. „Já nevím, co ti na to říct,“ odvětil poněkud zmateně.

Chtěl pryč, někam daleko. Sjet a nechat se vyvézt, pořád dokola, do omrzení.

„Řekni, že za rohem je nějaká civilizace!“ zaprosil Kasper. „Cokoliv. Prosím, smiluj se. Nejsem připravený na vězení. No tak!“ Dokonce položil Erikovi ruce na ramena a zatřásl jím. „Jak daleko je nejbližší klub?“

Táta zabouchl kufr a ten zvuk probral. „Devět kilometrů,“ odpověděl dutě a poodstoupil.

„Tak to je... Omluv mě na vteřinku.“ Kasper došel zpátky k matce a opatrně ji odtáhl dál od auta. Mluvil potichu, ale stejně se dalo zaslechnout, co říká. Hlas měl plný emocí a ozvěna je ochotně násobila. „To nemyslíš vážně, mami. Řekni, že je to jen vtip.“

„Přestaň být tak melodramatický, zlato.“

V dálce zahřmělo. Možná, že se jim bouřka přece jen nemínila vyhnout.

„Melodramatický?!“ štěkl Kasper ukřivděně. „Jestli má být tohle nějaký trest, tak fajn. Super. Dostalas mě! Ale já se vracím do města. Hned!“

Karen se pobaveně usmála. „V tom případě hodně štěstí při cestě na letiště. Je to jen sedmdesát kilometrů. Ale teď vážně... Taky jsi mohl jít do vojenské školy, jak navrhoval tvůj otec. Tak buď rád, že jsem se tě zastala.“

Erik došel k tátovi, vzal od něj dvě cestovní tašky a odnesl je do předsíně.

„SE NA TO MŮŽU VYSRAT!“ zařval Kasper. Zamířil do domu, takže se málem s Erikem srazil. Boty Nike, obalené sněhem, skopnul před botníkem a tašky neodsunul, ale překročil.

V předsíni po něm zůstala slabá vůně kolínské... A papriky? Erik se nadechl.

„Vzal to líp, než jsem čekala,“ poznamenala Karen spokojeně. Pomohla tátovi s poslední taškou a ruku v ruce vešli do domu.

Erik tam pořád stál vedle tašek, kabátů a bund na věšáku. Naproti zrcadlu, ze kterého na něj zíraly zelené oči a úplně normální žlutohnědý svetr. A stejně, i když mělo být všechno v pořádku a jeho se nic z toho nemělo dotknout, protože si to tak *plánoval*, ucítil známou chuť převléct se do sportovního oblečení a vyběhnout po zasněžené cestě ven.

Místo toho vešel do obývacího pokoje a zkusil se usmát.

„Dá si někdo čaj?“ zeptala se Karen.

„Chmpf,“ odpověděl Kasper. Seděl na gauči a nohy měl natažené na konferenčním stolku. Zuřivě cvakal na mobilu.

„Chci ti něco ukázat,“ nadhodil táta přátelsky. Došel ke gauči a natáhl ruku, jako kdyby chtěl Kaspera poplácat po rameni. Pak si to z nějakého důvodu rozmyslel a navázal: „Mám pro tebe dárek. Jsem si jistý, že tě potěší. Vybíral jsem ho s Erikem.“

Nevybíral. Erik byl o tři obchody dál a kupoval nový mixér na smoothie.

„Možná bys chtěl jít se mnou a podívat se?“ zjišťoval táta.

Kasper otráveně vzdychl, ale mobil schoval do kapsy. Následoval tátu do vedlejší místnosti, která delší dobu sloužila jako menší obývací pokoj. Teď byla prázdná, až na krásné černé křídlo značky Yamaha.

„Co na to říkáš?“ dorážel táta. „Karen nám prozradila, že máš talent a sám skládáš hudbu. Ber to, prosím, jako dárek na přivítanou. Chci, aby ses tady cítil dobře.“

Erika mimoděk napadlo, že by se posadil na gauč a počkal, než Karen připraví čaj, ale z nějakého důvodu chtěl... *potřeboval* vidět, jak se bude Kasper tvářit. Opřený o zeď sledoval scénu před sebou.

Seznámení s klavírem proběhlo očima. Kasper se díval dlouho a těžko říct, jestli v duchu hodnotil, anebo přemýšlel. Potom došel blíž, usedl na černou stoličku a položil ruce na klávesy. Měl krásné dlouhé prsty. Nepoděkoval, prostě začal hrát.

Vysekl skladbu, kterou Erik neznal. Bez not, divoce, s takovou sebejistotou, jako kdyby tím všechny posílal do prdele. Pak zničehonic vstal. „Takže to byl váš plán?“ zeptal se tiše. „Dát mi ten nejlepší dárek na světě, a tím mě umlčet? No tak na to zapomeňte. To křídlo je naprosto perfektní a já ho miluju, ale stejně to tady nesnáším.“ Prošel kolem, zamračil se na Erika, a když byl na schodech, zařval: „NESNÁŠÍM! Je to jasný?“

„Je to jasný,“ zamumlal táta rozpačitě.

Zaklepat o hodinu později na dveře bývalého pokoje pro hosty byla docela výzva. Erik to zkusil přesně třikrát, a když se nedočkal odpovědi, opatrně otevřel.

Kasper ležel na koberci hned vedle krabic a postele, jako kdyby na tom místě zkolaboval. Na uších měl velká značková sluchátka, ze kterých se ozýval heavy metal. Jakmile si všiml Erika, sluchátka sundal a posadil se. V tu chvíli nepůsobil ani tak nepřátelsky, jako spíš otráveně.

„Můj život je v háji,“ oznámil přesvědčivě. Hudbu nevypnul, takže pořád zněla ze sluchátek jako tichý... hlasitý podkres. „Víš, jaké to je, když je všechno perfektní a ty to miluješ a říkáš si jo, tohle je tvůj život a takhle to chceš, děláš všechno, co tě baví, a užíváš si to, ale pak se zjeví harpyje, co si říká tvá matka, a vytrhne tě z toho? A vezme na místo, kde nic není? Doslova, absolutně nic. Hele, snažím se to brát pozitivně, já si vždycky myslel, že jsem pozitivní člověk, ale tady to prostě nejde.“ Nejspíš ho to stálo spoustu energie, protože si znovu lehl, s pohledem

zabodnutým do stropu. „Chci umřít. Chci usnout a probudit se daleko odtud.“

„Myslím, že trochu přeháníš,“ poznamenal Erik tím nejdiplo-
matictější tónem.

„Přeháním?“ Kasper vyskočil jako píchnutý špendlíkem. „Prej přeháním! No tak si to vem. Vem si, že by to bylo obráceně a ty ses nastěhoval k nám. A bydlel bys ve městě. Daleko od hor a daleko od sněhu a pustiny a nudy a přírody a všeho... Představ si, že bys najednou bydlel v centru, kde je ruch a moře lidí a zábava. Víš vůbec, co je to zábava? Nebo to před tebou zatajili? Řekni. Mrkni, jestli tě tu drží násilím!“ Došel k Erikovi a opřel se o zeď. Naklonil přitom hlavu na stranu a prohrábl si růžové vlasy. Působil drze a vyzývavě, ale Erik začínal chápat, že tím možná nic nesleduje. Byla to součást jeho energie, šílená a divoké, která se kolem něj rozprostírala stejně jako vůně. „Já rozhodně nepřeháním,“ řekl nahlas a bouchl do zdi. „Moje srdce teď přestává bít, zpomaluje...“ Položil si ruku na hrudník a Erik se na ni mimoděk zadíval. „A brzo to vzdá! A ty, vy všichni budete litovat, že jste mě neposlouchali.“ Nadechl se a znělo to unaveně, skoro jako kdyby zívł. „Jakou máš rád muziku? A bože, neříkej, že žádnou. To už by se mnou fakt seklo. Vsázím na rap.“

„V osm obvykle večeríme, když nejsme mimo dům,“ zamumlal Erik. Otočil se na patě a šel pryč, jenomže Kasper se automaticky držel za něj, a když promluvil, zazněl jeho hlas Erikovi poblíž ucha.

„To tu jíte všichni dohromady jako v těch nudných amerických filmech? Jako jedna velká, šťastná rodinka, ačkoliv všichni víme, že jsem obětí únosu a ty máš nejspíš vymytený mozek, a nakonec ten film skončí tak, že všichni zemřeme?“ Kasper se naklonil ještě blíže a málem přitom do Erika vrazil. „Znáš takovej ten pocit, kdy víš, že je všechno špatně, ale nedokážeš s tím nic udělat?“

Erik zničehonic zastavil. „Znám.“

„Je to pocit na hovno, že jo?“

„Jo. Ale ty ses jenom přestěhoval, tak se nelituj.“ Řekl to mírně, ale jistě, protože si to vážně myslel. Nešlo mu o nějaké pošťouchnutí anebo škádlení.

Kasper ho obešel a zůstal stát před ním. Přimhouřil oči a na chvíli semkl rty. „Ty mě nesnášíš, že jo?“ vyjel pak se stejnou energií jako předtím. „Je to proto, že jsem buzna? Máš něco proti buznam? Seš homofob? Máš strach, že to ode mě chytíš? Už sis někdy zkusil namalovat oči? Krásně by ti pak vynikla ta zelená!“

„Ne. Nemám nic proti homosexuálům!“ Erik zakroutil hlavou. Nevěděl, jestli nevlastní bratr žertuje, nebo... „Ne každý, koho štveš, musí být homofobní, nemyslíš?“

„Au! Tak to bylo přímo do srdce. Takže tě štvu? Wow, ty se do mojí rodiny budeš tak hodit. Perfektní. Takže... Řekni mi, bráško, čím tě štvu. Já si to moc rád poslechnu.“

Erik ustoupil a ohlédl se přes rameno, jako kdyby zvažoval, jestli se rozeběhnout zpátky do pokoje a schovat se za dveře. „Stojíš moc blízko,“ řekl nakonec.

„Fakt?“ Kasper udělal další krok blíž a pobaveně se ušklíbl. „A co teď?“ Zvedl ruce, položil je Erikovi kolem pasu, na boky a pak ho objal. „A co teď?“ zeptal se znovu a bradu mu zaryl do ramene.

„Já...“

„Jsi nervózní? Bojíš se, že ode mě něco chytíš?“ Přitiskl se blíž, nalehl na Erika hrudníkem a stál tak, že mu stehnem, možná nevědomky, tlačil na rozkrok. „Jestli tě něco lechtá na zadečku, není to moc dobré znamení,“ dodal pošťouchle.

„Nemůžu za to, že ses přestěhoval.“ Erik klidně chytil jeho ruce a odtáhl je od sebe. Potom znovu odstoupil. Vypadal nezúčastněně a klidně a na okamžik pohlédl dolů ke dveřím do jídelny, odkud se k nim linula vůně pečené zeleniny. „A jestli něco chytím... I buzeranti můžou jezdit na snowboardu a vyhrávat zlato.“

„No, když to bereš takhle, tak to seš docela šťastlivec.“ Kasper sáhl do kapsy, na mobilu vypnul hudbu a zamířil do jídelny. Slučátka měl přitom pořád kolem krku, takže vypadal trochu jako DJ.

Erik se ho nestačil zeptat, proč by měl být podle jeho názoru šťastlivec. Táta totiž okamžitě zahlaholil: „Á, tady jste!“

„Bohužel.“

„Kaspere!“ Karen zakroutila hlavou. Ve snaze přizpůsobit se tamějšímu prostředí pochodovala po jídelně v teplých papučích, než se usadila vedle táty. Tím také rozhodla, že budou oba kluci sedět vedle sebe.

Stůl byl doslova zavalený jídlem, které táta dovezl ze střediska. Pečená rajčata a brokolice, rýže, naložené sójové maso, houbová nádivka, mísa plná zeleninového salátu. Erik si všechno prohlédl očima a potom sáhl pro talíř.

„Seznámili jste se?“ prohodil táta.

„Jasně, že jsme se seznámili. Erik je děsně ukecanej, ale všechno jsme si vyříkali, a dokonce jsme se docela dlouho objímali. Prej by mu nevadilo, kdyby byl buzna. No tak, není to fajn?“ A pak, dřív, než to stihla udělat jeho matka, napomenul sám sebe vysokým písklavým hlasem: „Kaspere!“

Karen na něj chvíli podrážděně hleděla. „Promiň, Eriku.“ Přitáhla si mísu s rajčaty a sáhla po čočkové placce. „Kasper má prostě zvláštní smysl pro humor.“

Erik neodpověděl. V duchu si přehříkával, co bylo na stole. *Okurky. Salát, placky, brambory.* Myslel na závody a snažil se odvést svoji mysl daleko, na úpatí hor, do minus dvaceti. Ztuhl, když se k němu Kasper naklonil s otázkou: „Víš, jak jsem říkal, že na konci filmu všichni zemřeme? Tak mám dojem, že to bude už během večere. Jakože právě teď. Sotva to jídlo strčím do pusy. Chápeš, jak to myslím?“

Uběhla bezmála minuta a Erik se konečně přinutil pohlédnout mu do očí. V tu chvíli si všiml toho, co mu celou dobu unikalo.

A nebyla to hnědá, až nepřírozeně kaštanová barva, která po okrajích přecházela v černou. Ani Kasperovy nesmyslně husté řasy... Šlo o řasenku a černé linky. „Máš namalované oči,“ pronesl tiše. „Líbí se ti to?“

„Je to zvláštní.“ Erik spěšně sáhl pro sklenici, ale ta mu vylouzla z ruky. Trocha vody se vylila na ubrus. „Pardon.“ Se skřípotem odsunul židli a bez dalšího slova odešel do kuchyně. V zádech cítil jejich pohledy, ale možná si to jenom namlouval. Došel ke dřezu a ujistil se, že na něj z jídelny nemůžou vidět. Potom vrazil obličej pod proud ledové vody. „Kurva,“ zamumlal. Nějakou chvíli stál v předklonu, s pohledem upřeným k oknu, za kterým panovala černočerná tma.

Žaluzie nebyly zatažené, takže viděl svůj bledý obličej. Díval se na sebe. Zničehonic sáhl pro utěrku, otřel se a hodil ji na kuchyňskou linku.

Pevně semkl čelisti a vrátil se zpátky ke stolu. Začal klidně jíst a spíš periferně vnímal, jak se Kasper vedle něj v jídle nimrá.

„Kaspere,“ promluvil táta během krájení veganských rolek a pohledem požádal o svolení své ženy. „Rád bych s tebou něco probral. U nás doma vyznáváme zdravý životní styl, takže bych ocenil, kdybys sem netahal žádné sladkosti, colu anebo alkohol. Erik má speciální tréninkový plán a podobné věci by ho zbytečně rozptylovaly.“

„Ježiš, tati. Ať jí, co chce. Mně to je přece jedno.“

„Jedeme v tom všichni. Jsme rodina.“ Táta na něj přátelsky mrkl.

Erik se přisunul blíž ke stolu a omylem vrazil kolenem do Kaspera. Okamžitě se stáhl. „Klidně si kup sušenky,“ řekl spěšně. „Já ti koupím sušenky.“

Táta nejspíš nepochopil, o co přesně šlo, ale Erik věděl. Cítil napětí, a rozhodně to nebylo nic příjemného. Na okamžik dokonce znovu zauvažoval, že by se další debatě vyhnul a odešel by k sobě do pokoje.

A ještě horší snad bylo, když táta navázal slovy: „O nic přece nejde. Daleko od civilizace se dobře přibírá. Já o tom vím svoje. Je to pro tebe v pohodě, Kaspere?“

V patře bouchlo okno, které někdo zapomněl zavřít. A v krbu skučela meluzína.

Kasper tátu chvíli upřeně pozoroval a vidličku drtil v ruce. „V pohodě?“ zopakoval nechápavě. „V pohodě?! No jasně, však proč ne! Je to úplně, naprosto v pohodě. Když už jsem se kvůli Eričkovi musel přestěhovat do zasněžené prdele, proč bych kvůli němu nemohl žrát jinak.“ Podíval se na Erika a v jeho pohledu bylo jasně patrné opovržení. „Budeš rozhodovat taky o tom, kdy budu moct jít na záchod?“

„Kaspere!“ zvýšila Karen rozzlobeně hlas. A odložila příbor, jako kdyby už dopředu tušila, že ji stejně přejde chuť k jídlu. „Dneska na to fakt nemám náladu!“

„Víš, na co nemám náladu já? Žít v posrané díře, a ještě poslouchat, co smím a nesmím jíst.“

„Tak dost. Varuju tě. Ještě slovo a...“

„Chtěla říct,“ zamumlal Kasper spiklenecky směrem k Erikovi, aniž přitom dokázal skrýt vztek, „ještě slovo a půjdeš do pokoje. Jako by to měl být trest. Ale víš co? Já raději ochutnám tady tu brokoličku!“ Napíchl květák, nacpal si ho do pusy a začal zuřivě přežvykovat.

„Moc nejez,“ poradil mu Erik dutě. „Podle plánu můžeš jít na záchod až zítra odpoledne.“ Na podobné výlevy nebyl zvyklý, sám se jich totiž nikdy nedopouštěl. A lidé, které potkával, byli vesměs profesionálové, kteří měli za úkol starat se o jeho pohodlí.

Kasperovi bylo Erikovo pohodlí pravděpodobně úplně ukradené. Dožvýkal květák a namísto toho, aby polkl, flusnul ho zpátky do talíře. Opřel se. „Dík za varování.“

„No... Potřebuju se vyspat. Ráno jdu běhat. A jsem vážně hodně unavený.“ Erik si vyměnil pohled s tátou a vyhnul se Karen, protože nechtěl, za žádnou cenu, aby se tvářila omluvně nebo

snad soustrastně, jako že to má kvůli nevlastnímu bratrovi vážně těžké.

Samozřejmě, že to bylo těžké! Ale z úplně jiného důvodu.

Zatímco stoupal do schodů, slyšel, jak se Karen s Kasperem o něčem dohaduje. Byl rád, když se mohl zavřít v koupelně. Nějakou dobu stál pod proudem horké vody a pak zamířil do pokoje. Dával si pozor, aby ani jednou nepohlédl k místnosti naproti, ze které se teď ozývala hlasitá hudba a taky zuřivé trhání kartonu.

Večere po jeho odchodu pravděpodobně skončila velice rychle.

Erik na sebe hodil čisté tričko a vlezl si pod peřinu. V první řadě věděl, že by měl být sám k sobě stoprocentně upřímný – protože když ne k sobě, ke komu jinému? Takže ležel na posteli, zíral na strop a zvažoval svoje možnosti.

Nenapadlo ho nic lepšího, než že by se měl nevlastnímu bratrovi vyhýbat. Zkoušel usnout, a když to nešlo, zaměstnával se přemýšlením o freestylu.

Trenér by řekl, ať si před spaním *nezasírá* mozek snowboardem, jenomže existovala spousta věcí, které trenér, stejně jako táta, výživoví poradci, maséři a všichni další, nevěděli. Jako třeba to, že sotva Erik zavřel oči, viděl před sebou Kaspera. Jeho tvář, oči zvýrazněné linkami, mírně vykrojené rty...

Vybavil si jeho dotek na bocích.

Chytré hodinky mu oznámily, že by se měl nacházet ve fázi hlubokého spánku, a on měl přitom pocit, že se nachází někde v meziprostoru. Totálně rozbitý tým, co všechno cítil.

Kasperův první zápis

Poslouchám Depeche Mode, Enjoy the Silence, což je k smíchu.

Slova jsou násilí.

Narušují klid.

No jasně.

Depeche mám rád. Ne že bych je poslouchal každý den, ale alba Black Celebration a Violator považuju za fakt dobrá, ačkoliv výrazově od sebe docela odlišná. Přece jen Black Celebration je sakra depka. A já si stejně vybral skladbu z toho „veselejšího“ alba.

Zcela upřímně v tom ale nebylo nic jiného než ten idiotský název. Enjoy the Silence.

Snažím se.

Slova jsou zbytečná.

Dokážou jen ubližovat.

Zazpívám refrén nahlas, ale moc to nepomáhá.

Jsou tři v noci a všichni ostatní spí. Teprve před chvílí jsem vybalil poslední krabici a oblečení narval do skříně. Nebylo toho moc, protože jsem hodně věcí v návalu vzteku vyházet. Třeba sbírku plechovek, což mě teď mrzí, ale v tu chvíli jsem potřeboval velké demonstrativní gesto, aby máma pochopila, čeho všeho se vzdávám.

Že jsem vyhodil přes dvě stě osmdesát dva plechovek, jí ale bylo úplně jedno. Stejně tak to bylo s časopisy Rolling Stone. Ty jsem rozdál po kamarádech, protože jsem neměl to srdce je vyhodit, ale stejně. Vzdal jsem se jich a moje máma to okomentovala slovy, že dělám zbytečné scény.

Jsou to jen pitomé časáky, Kaspere!

Čte maximálně ženské časopisy u kadeřníka. Co ona může vědět o umění?

Bože!

Nakonec ale... Mnohem víc mi chybí věci, u kterých bych to tolik nečekal.

Pokoj. Postel. Matrace. Jo, byla proleželá, vrzala při každém pohybu a taky byla dost malá, takže jsem u sebe po sexu nikdy nenechá-

val toho druhého přespát. Ale měl jsem ji od svých osmi let. Zvykl jsem si.

Tahle nová je o dost větší, nevrže a z čela postele se neodlupují třísky. To všechno je moc fajn. Až na to, že se na ní nedá spát, protože ta matrace je KUREVSKY tvrdá! Ležel jsem snad ve všech různých polohách, narval jsem pod sebe deku, ale docela dobře bych si mohl ustlat na zemi a rozdíl by byl nula nula nic.

Za druhé, chybí mi hluk města. Bydleli jsme hned vedle tramvajového depa. Každé ráno z něj ve čtyři hodiny vyjížděly tramvaje a hlasitě cinkaly. Slychával jsem opilé lidi zpívat pod oknem. Na chodbě vždycky hučela lednička a soused na noc nikdy nevypínal televizi, takže jsem měl neustálý přehled, co která kartárka předpovídá za budoucnost.

A já to měl rád. Každý jeden z těch zvuků. Respektive teď vím, že je mám rád, protože ještě včera, když jsem slyšel projíždět auta a štěkat psa a relé výtahu a smích na ulici, netušil jsem, o co všechno přijdu.

Tady je ticho.

Zní to banálně. Ale... JE TU PŘÍŠERNÉ TICHŮ. Neslyším vůbec nic.

Nejdřív byla ta posraná večeře, pak máma nosila kufry a idiotsky se smála, a já proto nasadil sluchátka a celé vybalování nebral okolní svět na vědomí. Jenže když jsem je sundal... Hučí mi z toho v uších.

Schválně dělám hluk. Tleskám, zpívám, dupu, ale mám dojem, že kvůli tomu tichu je každý zvuk tisíckrát znásobený.

Jsem zvědavý, jestli máma přileze a pošle mě s tím rámusem do prdele. Když se ale zaposlouchám, zda už náhodou nejde, slyším jen... ticho.

A ten můj úžasný nový pokoj s úžasnou velkou postelí mi každou vteřinou přijde menší a menší.

Až mě ty zdi nakonec určitě rozmačkají.

Ale jak je v písni Waiting for the Night:

V tichu je jistý zvuk,

který kdosi přichází narušit.

Kdo by řekl, že zrovna Depeche Mode toho tolik ví o tomhle domě. V tom tichu totiž JE jistý zvuk, který všechno naruší.

Nevím přesně, co to je. Buď přímo nade mnou rupe v trámu, nebo mi ruplo v palici. Což by bylo rychlejší, než jsem očekával.

Není pravidelný, není podle mě dokonce ani tak hlasitý. Ale jak už jsem říkal, teď a tady zní každý zvuk zesíleněji a intenzivněji.

Je to k smíchu. V tomhle domě na první pohled vypadá všechno perfektně. Dokonale nehlučně. Nevržou podlahy, nesklápou dveře. Na zdech jsou dokonce přilepená plastová kolečka, aby do nich ne-
bouchaly kliky. A pak mi přímo nad hlavou...

Doufám, že se brzo propadne strop.

Doufám, že je narušená statika a každou chvíli někdo přijde a vy-
hodí nás, protože je tento dům postrach a musí se zbourat.

Doufám, že vláda zakáže bydlet mimo města.

Doufám, že moje máma pochopí, jak bezohledný byl nápad vzít mě s sebou. Ačkoliv jsem stokrát, tisíckrát prosil, aby to nedělala. Staral jsem se o sebe od svých třinácti let, s tím nikdy problém neměla.

Doufám, že...

Teď to zase ruplo! Zrovna když dohrál song.

Do háje, to jako fakt všichni ostatní v klidu spí?

Chybí mi můj život. Fakt hodně. A není to tak, že bych si ho doted' nevážil a najednou zjistil, o co všechno jsem přišel. Já měl svůj život rád. Dokonce moc rád a hodně jsem dřel, aby byl perfektní. A najednou puf, není mi osmnáct, což nikomu nevadilo, když jsem si na všechno vydělával sám, ale teď je to problém a nemůžu zůstat bez rodičů.

Jasně, máma potkala nového týpka a zamilovala se. Já jí to přece přeju, ale proč to automaticky znamená, že se musím všeho vzdát?

Jako bych ji teď slyšel. To její věčně otravný: Já se kvůli tobě taky hodně věcí vzdala.

HOVADINA. Já přece nemůžu... Tss.

Už chápu, proč jsi mi ten deník dávala, mami. Myslíš, že se do něj vyvztekám a pak už nebudu mít sílu se hádat s tebou. Ale víš co? Na to budu mít sílu vždycky. Obzvlášť tady, kde se nedá nic jiného dělat.

V zemi NIKDE totiž vztek může přetrvat napořád.

Dokážu se zlobit celé dny a týdny a nikdo s tím nic neudělá. Víš proč?

K nejbližšímu obchodu je to devět kilometrů a autobus tam přes týden jezdí třikrát denně. A přesně jedenkrát o víkendu, což je stejně jedno, protože obchod je o víkendu zavřený a v té posrané vesnici žije pět a půl lidí.

K většímu obchodu je to patnáct kilometrů. A je prý ve MĚSTĚ. Ano, tady tomu říkají město a podle Googlu to město fakt je, protože počet obyvatel přesahuje šest tisíc. Což je ale trochu k smíchu, protože na střední, kam jsem doted' chodil, bylo něco málo přes tisíc dvě stě studentů.

Jsem fakt zvědavý, kolik jich bude na mojí nové škole.

Vsadím se, že víc lidí bydlelo i v našem starém paneláku.

Jsem v totální díře. Ten vztek fakt jen tak nezmizí. Maximálně zmrzne.

Chcípnu.

A mám nového otce a bráchu. Bezva. Fakt kurevsky bezva.

Čistě pro ujasnění... Mít nového otce mi nevádí. Mít za otce zrovna JEHO je ovšem docela voprú. Je to takovej ten odporně nadšenej člověk, co se neustále tváří, jako by sežral dvacet pilulek štěstí najednou, a jediná jeho starost je Eriček, který je k posrání nejlepší.

Ale koupil mi křídlo. A mít svoje vlastní křídlo, to je... To je... do-prdele fakt něco! Jakože... O křídle jsem snil snad celý život. Narodil jsem se, abych měl to vůbec nejlepší klavírní křídlo na světě a hrál na něj, až mi všechny prsty chcípnou vyčerpáním. A upřímně, kdyby mi ho koupil můj biologický otec a řekl by mi, že má jedinou podmínku, a to, abych si už nikdy nepřičichnul k chlapeckému zadku, byl bych do háje v neuvěřitelném pokušení.

Ale Arne Peterson po mně chce jen jednu jedinou věc. A to, abych přišel nevyváděl.

Což je nakonec to nejtěžší, co může chtít.

Ale není pravda, že bych se nesnažil. Sbalil jsem si všechny svoje věci do krabic. Dal výpověď v práci, kterou jsem z celého srdce miloval.

Rozloučil se s kamarády a nastoupil do letadla. Křičel jsem na mámu, brečel a prosil, to je fakt. Ale nakonec jsem to přece udělal.

Nevím, jestli v tomhle ohledu klavír stačí.

A pak mám samo sebou nového bráchu. Erika.

Nejsem ten typ, co by si celý život rodičům stěžoval, že nechce být jedináček. Rozhodně jsem nikdy neprosil, aby táta zasunul krocana do mojí mámy a oplodnil ji. To fakt ne.

(On to stejně nakonec udělal, akorát úplně jiné ženské.)

Ale je to jedno. Já na to seru.

Prostě mi nevadilo být sám. A zvykat si v sedmnácti, že vedle v pokoji chrápe další, stejně starej kluk... To je fakt divný pocit.

Erik. Erik velká-snowboardová-hvězda Peterson.

Arnemu přišlo jako děsně dobrý nápad koupit mi na cestu z letišť časopisy, kde jsou s jeho dokonalým synem rozhovory. A já... možná jsem do nich ze zvědavosti nakoukl, no a co. Kdo by na mém místě nebyl zvědavý?

Zrovna podle všeho vyhrál nějaký fakt velký závod. Na fotce měl kolem krku obrovskou zlatou medaili a titulěk zněl: Baví mě to.

To kurva doufám, když se kvůli tomu všichni stěhujeme do NIKDE.

Teprve dneska jsem ho viděl poprvé a moc nevím, co si o něm myslet.

Podle všeho je spíš introvert. Moc toho nenamluví.

Má hroznej vkus na oblečení a vysušené vlasy. To má z té zimy. Potřeboval by na to speciální šampon.

Má docela jemné rysy. Slušela by mu zelená a možná trochu řasenky, ale to je tak všechno. Víc bych na něj neplácal, protože je to typický přírodní typ. Ale lakovat mu nehty bych si docela užil. Vybral bych nějakou šílenou... Rudou, jednoznačně rudou barvu, aby byla pořádně vidět a moje máma měla jistotu, že to byla moje práce.

Ačkoliv je docela určitě vysazený proti buznám, protože dost blbě čuměl na moje vlasy a oční linky. A nevypadal zrovna dvakrát nadšeně, když jsem ho LÁSKYPLNĚ objal. Na druhou stranu nebyl vyloženě protivnej, ale... Nevím. Asi z nás nebudou moc velcí kámoši.

Samozřejmě, že než jsme nasedli do letadla, měla se mnou máma dlouhou řeč.

Kaspere, jestli budeš na Erika zlý, protivný nebo ho budeš otravovat, šikanovat, obtěžovat, nedejbože na něj něco zkusíš, znamená to okamžitou jízdenku do vojenské školy. Rozumíš?

Moje máma si totiž myslí, že být gay automaticky znamená oprcat všechno, co má mezi nohama ocas. Divím se, že nemá strach o svého nového manžela. Že bych mu jako pořádně naložil.

Kriste.

Ne, mami, fakt nehodlám být na Erika zlý, protivný, otravovat ho, šikanovat, obtěžovat nebo na něj zkoušet svoje úchylnosti, protože – a to tě asi překvapí – nejsem na světě proto, abych záměrně kazil VAŠE rodinné štěstí.

Ale netvrdím, že to bude jednoduché. Jsem tu teprve jeden večer, a už jsem dostal velice hezkou přednášku o tom, co nesmím jíst, protože ERIK!

Všechno v tomhle domě se řídí podle něj. Celý svět se nejspíš točí kolem něj. Nebo možná kvůli němu. Nikdo si tu ani neuprdne, pokud by to Erikovi zkazilo náladu. Erik totiž potřebuje na trénink klid. Musí se soustředit. Takže, Kaspere, prosím tě, nebuď' příliš hlasitý, nepouštěj si hudbu nahlas, raději si ji nepouštěj vůbec. Zbytečně nemluv. Nedupej. V noci nechod' po chodbách. Nejez nezdravé jídlo! Tady totiž Erička všichni podporujeme.

Kaspere, hlavně, prosím tě, nebuď' sám sebou. Lehni si třeba do postele a v klidu se tam rozkládej zaživa. Moc při tom nezapáchej – to by mohlo naše Veličenstvo rušit.

Jasně. Úplně v pohodě. Můj život stejně skončil. Minimálně na následujících deset měsíců. Pak mi bude osmnáct a mizím odtud. Deset měsíců přece můžu vydržet. Deset měsíců není nic, co bych nemohl zvládnout.

To je jen...

Možná bych si mohl udělat taktický plán na přežití! Na plány moc nejsem, ale když už tu musím tvrdnout, stálo by za to ten čas nějak využít.

Hmmm...

PLÁN PŘEŽITÍ V NIKDE:

Budu hrát hodně na klavír. A konečně složím nějakou skladbu. Když už na to mám hromadu času.

Udělám si pořádek v notách. Roztřídím je na noty k houslím a ke klavíru.

Někde v bazaru seženu ucházející housle, abych mohl začít znovu trénovat.

Absolutně nebudu komunikovat s matkou. Což určitě nebude problém, protože ona nejspíš bude dělat to samé. Maximálně mi připomenou, abych nedýchal, a já jí připomenou, že na ni zvysoka kašlu.

Budu hodně masturbovat. Sex by byl lepší, ale pochybuju, že zrovna tady najdu ucházejícího gaye. Takže nezbyvá nic jiného než ruční práce. A hodně představivosti, protože od chvíle, co jsme přijeli, nefunguje net. Prý za to může sněhová vánice několik kilometrů od nás. Jestli někdy odezní a internet znovu naběhne, mi už nikdo nedokázal slíbit. Ale v pohodě, já mám představivost dobrou.

Nějak – a tohle je hodně důležité – se naučím žít s novým nevlastním bráchou. Jasně, je úplně jinej než já, ale nechci řešit hovadiny. Potřebuju to tady jen přežít. A jestli to znamená, že ho mám vzít na milost a zkusit s ním vycházet... Fajn.

Jo. Zvládnu to. Bude to v pohodě.

Jen kdyby tu alespoň nebylo takové ticho.

Jsou čtyři ráno. Začínám být ospalý.

Nejvtipnější na tom všem je, že máma tak strašně zoufale touží po rodině a chce být normální (protože mít syna jako já je děsně ne-normální), že mě přinutila k té vůbec největší šílenosti.

Nakonec je to ale asi jedno. Na jméno mi zase tolik nezáleží a můj biologický otec bude jen rád, když se zbaví všeho, co nás k sobě poutá. Takže fajn. Odteď jsem Kasper Naes Peterson.

A jo, ten slavný Erik Peterson je fakt můj brácha.

P. S. Je půl páté ráno a konečně se rozjel net. Zjistil jsem, že ta matrace se jmenuje futon a je to jedna z nejtvrďších matrací na světě. Nejsem překvapenej.

Kasperův druhý zápis

Vzbudil jsem se po jedenácté. Bolí mě záda a jsem v domě úplně sám. Nedělám si prdel.

Takové to, když vás rodina bere tak moc, že se vůbec neobtěžuje s vámi komunikovat. Žádné: Kaspere, jedeme tam a tam, vrátíme se v tolik a tolik, budeš v pořádku? Bože, ne.

Ideální řešení je prostě se sbalit a vypadnout. Nechat toho nevděčného spratka v naprosto neznámém domě, ať si nějak poradí a na všechno si přijde sám.

Alespoň je jasné, kde se v rodinné hierarchii nacházím.

Na ledniče je Erikův rozpis jídelníčku. A na chodbě nástěnka s tréninky. A i když tady nejsem ani dvacet čtyři hodin, vím, že všechno se řídí podle něj.

Erik je na prvním místě, náš Bůh, náš král, náš vyvolený.

Druhou příčku zabírá jeho otec. Přece jen dům a pozemky kolem patří jemu.

Třetí je máma. Úplně to nevyhrála, protože je zvyklá bývat víc nahore. V naší dvoučlenné rodině měla vždycky rozhodující slovo, ale stejně působí spokojeně. Dostala bohatého chlapa, bezproblémového syna, novou práci... Štěstí pro ni.

Čtvrté je to jejich středisko. Neviděl jsem ho, ale je to „místo vytvořené přesně pro potřeby sportovce na profesionální úrovni, kde dostane všechno, co potřebuje, včetně relaxační zóny a personálu, který uspokojí všechny jeho potřeby.“

To nejsou moje slova, ale slova mého nového táty. Já na to reagoval stylem: vážně všechny potřeby? Úplně všechny? Jakože cokoliv?

Pak po mně máma hodila bundu a řekla: KASPERE!

Takže ano, to středisko je nejspíš masturbační oáza, kde může Erik honit ego a medaile. Nebo tak.

A to je v rodinné hierarchii všechno, veškerá místa jsou obsazena. Nezapomněli jsme na někoho?

No jistě.

Nakonec je možná dobře, že se mnou nepočítají. Já s nimi taky nepočítám, a tím pádem si nemusíme nic vyčítat. A já... NĚJAK si poradím, protože to není poprvé, co mě moje matka nechala samotného.

V obrovském domě.

Uprostřed DOSLOVA ničeho.

Bez jediného slova.

Dobře, tak tohle je asi poprvé, co mi něco podobného udělala, ale to neznamená, že se z toho poseru, protože neposeru. Což říká i Avicii.

Snažil jsem se nejlíp, jak dokážu.

Jen abych přišel na to, že jsem nikdy nebyl váš.

Aviciiho moc neznám. Na můj vkus byly jeho písničky až příliš často o lásce, ale po jeho smrti jsem si všechna alba naposlouchal a někdy, v něčem, měl rozhodně pravdu.

Takže během prohlídky domu hraje Stories a poté přejdu na Aviciiho. K poslednímu, posmrtnému albu nedojdu, protože... no, zase tak velké ten barák není.

V horním patře jsou tři pokoje a dvě koupelny – jedna pro „rodiče“ a jedna pro mě a Erička. V ložnici nic zajímavého není. Arne se stejně jako jeho syn neumí oblékat, má víc termoprádla než já triček a na nočním stolku leží rozečtená detektivka. Je na stránce třicet sedm.

Vedle záložky jsem mu nechal vzkaz, kdo je vrah.

Ano, dal jsem si tu práci to najít.

Taky má sbírku sportovních časopisů. Na většině obálek je jeho syn, ale ne na všech, takže myslím, že je prostě rád čte.

A nic víc o něm nevím. Je to trochu zvláštní, protože matka s ním chodí už skoro dva roky, ačkoliv dlouho to byl jen vztah na dálku (hodně dalekou dálku), a já mám pořád dojem, že je to jen nějaký cizinec, který z našeho života brzo zmizí. Přestože zničehonic žiju v jeho domě.

I když... Jak nad tím teď přemýšlím, nejsem si jistý, jestli je to dům Arneho Petersona, protože podle všeho jeho syn musí vydělávat pořádné prachy. Takže je docela možné, že všechno platí on.

Haha. Nebylo by to k popukání, kdyby mě odted' měl živit můj nově nevlastní bratříček?

Aach, kurva, tohle všechno je tak ponižující.

A z jeho pokoje o něm vím taky pěkný kulový.

Erikův pokoj je úplně stejný jako ten můj, jen zrcadlově obrácený. Velká tvrdá postel, psací stůl, obrovská skříň a okno s výhledem na hory. Akorát to vypadá, že se právě nastěhoval a já tu bydlím roky.

Nemá tady nic. Žádné plakáty na zdech, věci na policích, na parapetu... Všechno je divně strohé a schované v zásuvkách. Nudné.

Dokonce si ráno ustlal postel. Který sedmnáctiletý kluk si po raní masturbaci ustele?

Třeba ráno nemasturbuje.

Bleh.

A nejspíš je trochu OCD, protože na stole měl tři propisky a všechny ve stejné vzdálenosti od sebe, pečlivě srovnané. A já mám přesný opak OCD, proto jsem jednu maličko posunul doprava, a tím vychýlil vesmír z rovnováhy.

Stejně jako jeho otec má neuvěřitelné množství termoprádla, dokonce i termospodky, nejspíš aby mu neumrzly koule, a pak ještě větší hromadu oteplovaček a zimních bund. Na každé je vyšitě logo Red-Bull. Nebo Nitro.

Našel jsem i oddělení svetrů. Má jich asi deset a všechny jsou odporné.

Notebook má zaheslovaný.

Heslem není HESLO, SNOWBOARD ani ERIK.

Škoda.

V dolním patře je pak to ostatní.

Kuchyň. Velká. S barovým pultem uprostřed místnosti. Jsou tady všechny možné přístroje, až na kávovar. Erik nejspíš nepije kafe.

U nás doma, respektive v bývalém domově, to bylo přesně obráceně. Tam nebylo nic kromě kávovaru. Koupil jsem ho já. Byl černý, neustále se zasekával, a když mlel kávová zrna, zněl jako zubní vrtačka. Vyhodil jsem ho do popelnice spolu s plechovkami.

Předevčírem, i když se to zdá jako v minulém životě.

Kuchyň je částečně propojená s jídelnou a obývánkem. De facto se jedná o jednu velkou místnost, takže pokud se jeden člen rodiny rozhodne pustit nahlas hudbu, nedobrovolně si ji poslechnou všichni.

Otázka za milion. Kdo v rodině je ten, kdo pustí City Lights? Ano, jsem to já.

Druhá otázka za milion. Kdo to bude nedobrovolně poslouchat?

NIKDO. Protože tady NIKDO není.

Nějakou dobu jsem seděl na sedačce a zíral do vyhaslého krbu. Na horní římse jsou fotky v rámečcích, kde je Erikovi maximálně deset a stojí vedle obrovské závěje s prknem v ruce. Na další je o trochu starší, usmívá se, kolem krku má medaili a přitom... drží prkno. Pak sedí na lanovce. Sjíždí z kopce. Odepíná si vázání.

Možná nekecal. Možná ho fakt nic jiného nezajímá.

To pak bydlí na perfektním místě, protože co jsem přijel, nepřestalo sněžit. A ty vločky nejsou titěrné a mokré jako ve městě, ale z nebe padají přímo vatové chomáče a vytvářejí obrovské metrové závěje.

Že jsou metrové, vím docela jistě, protože jedna stěna v obýváku je prosklená a sníh mi dosahuje bezmála k pasu. Nějakou dobu jsem stál opřený o dřevěný trám a přitom přemýšlel, jestli můžeme zapadnout.

Anebo... Kdy zapadneme.

Respektive... Kdy JÁ zapadnu.

Pak jsem pokračoval v prohlídce. Postupně jsem prolezl skříně a šuplíky a našel stará fotoalba z doby, kdy byl Erik malý a jeho máma vypadala šťastně. Nejspíš ještě nebydleli tady.

Taky jsem našel skříní plnou filmů na DVD, většinou z devadesátek, ale i pár novějších. Ovšem nic po roce 2009.

Což podle Arneho vyprávění byla zhruba doba, kdy začal Erik jezdit na prkně.

Se pak nejspíš zastavil čas. Nebo tak.

Nakoukl jsem do pracovny – křídlo tam pořád stojí, pořád dokonalé, pořád ho hrozně chci a pořád mě štve, že mi má zalepit pusu – a pak jsem to vzal do posilovny.

Ve městě jsem do posilovny chodíval pravidelně. Každého jsem tam znal, občas jsme s jedním trenérem zašli do klubu a neustále se něco dělo. A právě to mi vyhovovalo.

Tady je ticho a klid. Logicky.

Na jedné stěně visí obrovská tabule, na které má Erik rozepsané tréninky. Stál jsem u ní několik dlouhých minut, ale vůbec těm zkratkám nerozumím. Nejspíš prostě hodně cvičí. A furt.

A vzhledem k povaze toho přitom asi moc nenamluví.

Což je stejně jedno, protože beztak bude většinu času trávit na sjezdovce nebo ve středisku alias masturbační oáze a já ho uvidím jen v časopisech, které Arne přinese.

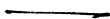
Nebo ho můžu sledovat na Instagramu.

Haha.

Kurva. Je tu hrozná zima. Ještěže mi včera ukázali, jak funguje termostat, abych, až tady budu dneska sám, ho mohl používat.

Jo, počkat. NEUKÁZALI.

Zmáčkl jsem všechna tlačítka, dvakrát, než jsem přišel na to, jak se ovládá. Byl nastavený na dvacet tři stupňů, tak jsem to ohulil na třicet.

Je tu horko.

Dokonce takové horko, že jsem se odhodlal jít ven. Oblékl jsem si bundu, kolem krku omotal šálu, nasadil rukavice, mezi dveře narval květináč, protože se mi nikdo neobtěžoval dát klíče, a vyšel ven.

Pořád sněžilo a za chvíli jsem měl mokré vlasy.

Všude kolem jsou jen hory.

A sníh.

A ledové krusty, které praskají a lupou a kloužou.

Nějakou dobu jsem stál na příjezdové cestě. Je rovná, táhne se do dálky, dokud nemizí za obzorem, takže působí nekonečně. Do vesnice

je to nějakých devět kilometrů, ale já ušel sotva dvě stě metrů, než mě začaly štípat uši a špička nosu a prsty na nohách a koule.

Tohle je...

Šílenství.

A zase nejede net.

slalom

Vstal za svítání, dal si rychlou sprchu a v tichosti posnídal u velkého proskleného okna – jablko a proteinový drink. Potom vyšel zpátky do patra, ignoroval zavřené dveře pokoje pro hosty a trochu rozpačitě nakoukl do tátovy ložnice.

Měli mezi sebou tajnou úmluvu, která byla podřízená slovu *kdykoli*, což znamenalo, že byl táta zároveň něco jako osobní řidič, vždy připravený odvézt Erika *kamkoli*. Takže když ho Erik opatrně probudil, táta nic nenamítal, a dokonce se usmál.

Požádal o pět, nanejvýš deset minut.

Erik je strávil v garáži, kde vybral jedno ze svých oblíbených prken a taky freestylové vázání. Podle rozvrhu připevněného na nástěnce měl touhle dobou běhat, ale přes noc napadlo hodně sněhu a on si říkal, že by byla škoda to nevyužít. Mohl si procvičit pár triků na U-rampě a natrénovat skoky.

Přesně to tvrdil sám sobě, když přecházel po příjezdové cestě, kopal do sněhu a občas pohlédl nahoru k oknu pokoje pro hosty, které zůstávalo zavřené. Protahoval se, poskakoval a pak si šněroval boty.

K jeho překvapení s nimi jela i Karen, která zastávala většinu konverzace. Upozorňovala na krásnou krajinu, čistý vzduch a s jistým despektem vzpomínala na město, ve kterém prožila většinu života. Po nějaké době se jí podařilo zapojit do hovoru i tátu, takže po zbytek cesty řešili účetnictví, vedení střediska a nového kuchaře.

Celou dobu nepadla ani zmínka o Kasperovi, který zůstal doma sám, a Erik se neptal. Usoudil, že jeho nevlastní bratr zřídka vstává před polednem, pokud to není nezbytně nutné. Nechtěl na něj myslet, ale mozek ho k tomu vyloženě naváděl. Předhazoval mu, jaké to bude, až se Kasper probudí, v cizím domě, úplně sám.

A když vyhlédne z okna, uvidí jenom hory.

Erik neměl po včerejším seznámení a společné večeři pocit, že by Kasper mohl, na rozdíl od své matky, krásnou krajinu nějak ocenit. A když na chvíli zavřel oči, znovu ho viděl před sebou, u křídla, jak rozmáchle hraje.

Řekl tátovi, aby ho vyhodil před sjezdovkou, na které tou dobou nikdo nebyl. Zamával odjíždějícímu autu a s prknem došel k lanovce. Zkoušel jednoduché skoky a triky na rozehrátí a taky pro upřímnou radost z jízdy. Teprve potom zamířil na U-rampu.

Dřív byl zvyklý poslouchat během jízdy hudbu, ale poslední měsíce si zvykal na ticho. Mezi výhody ticha totiž rozhodně patřilo, že se nesevalo, nezamrzalo, ani nebylo třeba ho přetáčet znovu na začátek, případně vypínat. Prostě tam bylo, připravené Erika utěšit, nebo mu zničit život.

Ačkoli, v danou chvíli, kdy letěl vzduchem, aby v závěru předvedl ladný dopad, a myšlenkami byl stále u Kaspera, zatoužil po telefonu a sluchátkách.

Nakonec zvládl trénovat několik hodin a doufal, že mu mráz vyžene z hlavy všechno, co tam být nemělo.

Někdy okolo poledne ho přišel pozdravit trenér, navlečený do tlusté péřové bundy. Postával nedaleko, s rukama založenýma na hrudi a občas spokojeně přikývl. „Jezdíš výborně,“ poukázal na očividný fakt, když u něj Erik zastavil, aby si zkontroloval vázání. „Nevím ale, jestli ses u frontsidu nepřikrčil pozdě.“

„Kdybych se přikrčil pozdě, tak bych padal na obličej.“ Erik stáhl kuklu a flusnul do sněhu. Měl žízeň a žaludek mu ozna-

moval, že se blíží čas oběda, a nejbližší proteinová tyčinka vězela v přihrádce tátova auta.

„Na hubu,“ oponoval trenér. „Nepřikrášľuj to. A už se na to vyser, dneska jsi tu ani nemusel být.“

Konverzaci o tom, kde měl anebo neměl být, se chtěl vyhnout. „Byl to čistý skok.“ Odepnul vázání a dojel blíž k trenérovi. Teď, když stál, cítil, jak mu po spáncích stéká pot, což studilo a svědilo zároveň.

„Ale mohl být lepší,“ přitakal trenér sám sobě. Jak tam stál ve své pérové bundě, působil jako náhodný kolemjdoucí. Na značkové oblečení si nijak zvlášť nepotrpěl, a když si musel na závody oblékat bundu s logem sponzora, nadával. Svého času dokázal předvést úžasné triky, ačkoli byl dle vlastních slov pro snowboard trochu přerostlý.

Erik pokrčil rameny. „Příště budu lepší. Stavím se na oběd a pak budu pokračovat. Potřebuju ještě natrénovat...“ Zmlkl, když trenér zvedl ruku.

„Kdys měl naposledy volný den? Nevíš? Já to taky nevím. Víc odpočívej, Eriku, svaly potřebujou klid, musí se zregenerovat. Nemusíš tak magorit, abys byl nejlepší.“

Chvíli na sebe koukali a Erik chtěl zařvat, že musí. A že přinejmenším přijde doba, kdy bude muset, kdy to, co umí teď, možná nebude stačit. Nadechl se. „Ale...“

„Žádný ale. Nepřetěžuj se. Mluvili jsme o tom snad stokrát. Nemám pravdu?“ Trenér ho přátelsky poplácal po rameni. „Je ti teprve sedmnáct, máš hodně času.“

Musel slíbit, že půjde domů a zbytek dne bude odpočívat. Trenér ho doprovodil do střediska a po cestě žertoval, že zatímco jiné sportovce je třeba hlídat, aby dodržovali rozvrh, Erika je třeba hlídat, aby si nenakládal víc, než je nutné.

Erik se s ním nehádal. Zprvė to nemělo cenu a zadruhé se cítil příjemně unavený. Jak šlapal do kopce, nohy měl jako z olova a mysl podstatně klidnější než ráno.

Všechno bylo jednodušší. Včetně nevyhnutelného setkání s nevlastním bratrem. A vůbec, možná, že to byl ten klíč, vnímat Kaspera čistě jako bratra a víc si ho pro sebe nedefinovat.

Rozloučil se s trenérem, rukavice nacistal do kapsy a zamířil do střediska najít tátu, aby zjistil, jestli ho odveze domů. Už dopředu přitom věděl, jaká bude odpověď.

Kdykoli.

Z kuchyně bylo slyšet bouchání šuplíků a Erik si dal záležet, aby oním směrem nepohlédl. Zamumlal neutrální „čau“, nečekal na odpověď a zmizel v patře. Schody bral po dvou, ale ačkoli šlo částečně o úprk a snahu vyhnout se nevyhnutelnému, obhájil si to tím, že spěchá do sprchy.

Lem trička chytil už na chodbě a začal si ho přetahovat přes hlavu, když si uvědomil, že v domě není sám. Odted' už navždycky. Takže ho zase pustil, zamířil k sobě do pokoje a ze skříně vytáhl čisté oblečení. Zavřel se v koupelně a pečlivě za sebou zamkl. Teprve potom ze sebe sundal zpocené oblečení a naházal ho do prádelního koše. Nahý došel ke sprchovému koutu a zarázil se, když si všiml zarovnaných okrajů a polic.

Balzámy, šampony, peelingy, gely na holení a sto padesát dalších serepetiček, které nedokázal pojmenovat. A mezi tím vším růžová pěna do koupele.

Ve sprše!

Zavřel za sebou posuvné dveře a pustil horkou vodu. Chvilí mu trvalo, než našel svůj obyčejný sprchový gel. Omylem přitom vrazil do nádoby s neidentifikovatelným obsahem a uklouzl.

Na umyvadle na něj čekalo další překvapení. Dlouhá řada barevných a třpytivých laků, kterých si předtím nevšiml.

Takže tohle byl Kasper, respektive i tohle byl on. Výbušná paleta plná barev.

Erik vzal jeden z laků do ruky a prohlížel si ho. Byla to podivná zelená, která ve světle nad umyvadlem vypadala jako mech. Nakolik by asi bylo legrační, kdyby ten lak sám použil a později se objevil na titulce nějakého sportovního časopisu?

Kdyby si obarvil vlasy na růžovo a oni o něm psali, že je gay.

Vrátil lak zpátky na místo. Bylo mu to jedno. V minulosti o něm napsali spoustu věcí. Tohle by ho nijak zvlášť netrápilo.

Hodil na sebe čisté oblečení, včetně pleteného svetru, a odemkl. Váhavě došel ke schodům a s nádechem začal pomalu scházet dolů. Na jednu stranu doufal, že se Kasper mezitím vrátil do svého pokoje. Na druhou stranu věděl, že ho dřív nebo později stejně bude muset potkat.

Přál si, aby to bylo později, ale nedal na sobě nic znát, když došel do kuchyně a Kasper tam byl. Na barové židli, s ležérním výrazem. Poklepával propiskou vedle nějakého zápisníku. Měl na sobě značkové tepláky, černé tričko Puma, oči zvýrazněné černými linkami a kolem krku velká bezdrátová sluchátka, jako kdyby se chystal zaskakovat za nějakého slavného DJ. Skoro okamžitě do Erika zabodl pohled.

Erik otevřel lednici a chvíli do ní zíral, než vytáhl žampiony. „Chceš taky?“ zeptal se neutrálně.

Otázku: „A co vaříš?“ doprovázelo nespokojené mlasknutí.

„Těstoviny a tak. Normální jídlo.“

Kasper cvrnkl do propisky a teatrálně vzdychl. „Dal bych si pizzu. Nebo burger, palačinky, lívance, pudink, cheesecake, karamelové taštičky, Mac,n'cheese, dvojité hranolky... PAPRIKOVÉ KŘUPKY!“

Než vyjmenoval všechna oblíbená jídla, začal Erik automaticky vařit i pro něj. Krájel žampiony a sem tam pohodil hlavou, aby mu mokré vlasy nepadaly do obličeje. „Máme banány i vločky. Klidně si můžeš udělat lívance.“

„Jasně. To asi fakt udělám,“ řekl Kasper ses asi posral tónem. „Takže... Cos dneska celý den dělal? Kdyby tě to zajímalo, tak já

jsem tady byl sám. Prostě jsem se ráno probudil a nikde nikdo. Ne že by se mi někdo obtěžoval něco říct. Bylo to jako v tom filmu, jak se člověk probudí a zjistí, že zůstal na celé planetě úplně sám. Myslím, že mu z toho nakonec hráblo, což zcela upřímně chápu. Víš, co bylo nejvtipnější? Že jsem vylezl ven a... Nic. Prostě nic. Chápeš, jak to myslím?“

„Ten film jsem neviděl,“ byla nejspíš věta, kterou Kasper nechtěl slyšet, ale Erik mu nic jiného nabídnout nemohl. Jednak proto, že si uvědomoval, že mu vážně mohli nechat aspoň vzkaz – a částečně si za to připadal zodpovědný –, a jednak proto, že z něj byl tak... Někdy v mezičase zapnul troubu a začal pokládat žampiony na plech. Byl zvyklý připravovat jednoduchá, výživná a rychlá jídla.

„Hele, můžu být upřímněj?“

Erik strčil plech do trouby a pohlédl na svoje pletené ponožky, jako kdyby zvažoval, jestli schytá další kritiku kvůli oblečení. „Copak ty nejsi?“ zeptal se relativně klidně. „Vím, že to tady nenávidíš, pochopil jsem. Jíš rajčata?“

„No třeba.“ Kasper se opřel čelem o stůl, aby vzápětí znovu vzhlédl. Okatě zívá a začal bezmyšlenkovitě cvakat propiskou. Cvak. Cvak cvak cvak. Sledoval přitom, jak Erik omývá rajčata, jak je krájí na malé kousky a občas zamíchá vodu s těstovinami. „Takže ti je jedno, co jsem ti chtěl říct?“ vypálil.

„Asi ne.“ Erik přešlápl a nůž mu ujel na prkénku. Stačilo málo, aby se řízl. Hodil ho do dřezu a zbylá rajčata ponechal vcelku. „Tak mluv... Možná bude lepší, když si to vyjasníme na začátku a nastavíme nějaká pravidla. Přece jenom spolu máme bydlet.“ Podařilo se mu trochu usmát, ale stál ke Kasperovi zády, takže se to nejspíš minulo účinkem.

„O čem to mluvíš? Já ti chtěl říct, že si myslím, že neumíš vařit, protože, kámo, sorry, ale tohle jako jídlo nevypadá. A ty na mě vytáhneš pravidla. Budeš se divit, ale já na pravidla moc nejsem. Jakože... Pokud to nejsou pravidla notového zápisu, to

je jiné. Naser mi do notového zápisu k notě nožičku dolů na pravé straně a zabiju tě... Ale hej, chceš pravidla, tak začni. Poslouchám.“ Zvedl ukazováček. Nehty měl nalakované bílou barvou.

Erik se k němu otočil, ruce otřel do utěrky a chvíli na ty nehty zíral. Neznal moc kluků, kteří by si lakovali nehty. Vlastně žádné. A o to víc ho to z nějakého důvodu fascinovalo. „Hele...“ A o to jednodušší bylo nakonec začít, protože si vzpomněl na všechny laky v koupelně. „Já nejsem moc sdílný člověk. Upřímně, jsem zvyklý být hlavně sám. A ano, neumím moc dobře vařit.“ Zaváhal a pohlédl k prosklenému oknu. „Ale vím jistě, že táta má tvoji mámu rád a že se ti tady časem třeba bude líbit. Má to svoje kouzlo.“ Pohlédl zpátky na Kaspera. „Mohl by sis svoje šampony uklízet do skříně? Je jich tam strašně moc.“

„Ano,“ odpověděl Kasper automaticky. A plynule navázal: „Totiž ne, nemohl. Já ty šampony potřebuju a zapomeň, že je budu pokaždé vytahovat a zase schovávat. Budeš si muset zvyknout.“ Usmál se, ukázal rovné bílé zuby a vyzývavě vystrčil bradu. „Ale díky za konstruktivní připomínku. Chápu, že tvůj kopřivovej šampon si tam teď připadá utiskovanej. Co tam máš dál? Za pravidla.“

Erik vytáhl z lednice salát a začal omývat listy, ačkoli na něj vůbec neměl chuť. Potřeboval se jenom zaměstnat. „Asi kdybys mohl zavírat potichu. Aspoň v noci. Chodím spát docela brzy a ráno brzy vstávám, kvůli tréninkům, a potřebuju být odpočatý. Takže... To by šlo, nebo si budu muset zvyknout?“ Naházel ho k rajčatům a vypnul indukční desku. Scedil těstoviny a na jednu neměl co dělat. Hledal stabilitu, tak se opřel zády o linku, odhrnul si vlasy z obličeje... Ve všech těch gestech bylo něco nervózního, co nedokázal uhlídat.

I když se snažil.

„To by šlo, píšu si. Nebudu mlátit dveřmi. Ačkoliv... Vyhrazuju si výjimku, a to ve chvílích, kdy mě matka nasere. Chápeš. Demonstrativní prásknutí je důležitá součást každé hádky. Ale

slibuju, že to neudělám víckrát než jednou týdně. V pořádku?“ Kasper zavřel propisku v deníku a vstal. V jednu chvíli to vypadalo, že se chystá odejít, ale pak prostě vyhlédl z okna, za kterým hustě sněžilo, a rezignovaně se opřel lokty o bar.

„Jo. To je v pořádku, když máš potřebu demonstrovat... Cokoli. A teď, můžu já udělat něco pro tebe?“ Erik zmlkl, ale pak spěšně dodal: „Myslel jsem jako třeba zpříjemnit ti tvůj pobyt tady.“ Nadechl se. „Jako kamarádsky.“ Trochu mu zčervenaly tváře, a tak se ke Kasperovi otočil zády a začal jídlo rozdělovat do dvou misek. Z trouby vytáhl žampiony a vidličkou je přesunul na těstoviny. Použil zeleninové koření bez soli.

Trhnul sebou, když Kasper vyskočil na linku.

„Jsem rád, že se ptáš.“ Sledoval Erikovo počínání a trochu přitom komíhal nohama. „Mám tady pár – říkejme tomu pravidla –, o kterých si myslím, že jsou pro náš budoucí vztah prakticky nutná. Takže. Zaprvé: Minimálně jednou týdně mi přivezeš z toho svého střediska křupky. Nejlépe paprikové, ale jsem ochotný přijmout i arašídové, solené a sýrové. Opovaž se donést pohankové, ty nenávidím.“ Sebral těstovinu, která spadla vedle misky, a strčil si ji do pusy. Chvilí ji převaloval na jazyku, protože byla horká. „Zadruhé... žádné donášení rodičům. Oukej? Jednou na mě něco práskneš, a přestáváme být kámoši. Řekl bych ti, že já na tebe taky nic nekecnu, ale, kámo, pochybuju, že ty seš ten typ, co dělá něco, co by rodiče sralo. Podle mě ani nemluvíš sprostě.“ Pokýval hlavou, jako kdyby bylo nad slunce jasné, že je Erik slušňák, a v tom gestu nechyběl soucit. „Zatřetí. A to je velice důležité! Chci, aby sis jeden večer v týdnu vyhradil speciálně pro mě. Jsem tady sám, je tu příšerná nuda a já potřebuju s někým mluvit. Můžeme koukat na nějaký seriál. Jo, to by asi šlo. Fajn. A prozatím poslední věc... Tvoje jezdní z kopce mě nezajímá. Jasně?“ Mrknul. „To jest vše, domluvil jsem. Byl bych vděčný, kdybys mi příště tolik neskákal do řeči. Je to od tebe dost nevychované.“

Erik nějakou dobu mlčel a nezdálo se, že by ho něco z toho, co Kasper řekl, pobavilo. Když ten sáhodlouhý monolog zpracoval, konstatoval: „Moje ježdění z kopce zaplatilo tvoje křídlo.“

„Děláš si prdel?!“ Kasper seskočil z linky a jeho krásný obličej byl najednou stažen vztekem. Rysy mu zhrubly. „Já se o něj neprosil! Ty a tvůj otec si ho klidně můžete strčit do prdele. A hrát si na něj šulinama!“

„Stačí ti tolik jídla, nebo chceš přidat?“ Erik vytáhl z vrchního šuplíku vidličky a jednu Kasperovi podal.

Kasper pro ni sáhl a odhodil ji vedle varné konvice. „Která miska je moje?“ vyjel našťvaně.

„Třeba tahle. Můžeš si to ještě dosolit, já moc neso...“ Erik zmlknul, když Kasper sebral svoji misku, očíchal jídlo a pak to všechno, bez jediného zaváhání, vyhodil do koše. „Co to děláš?“

„Asi nemám chuť na nic, co zaplatilo tvoje ježdění.“

Hleděli na sebe. Erik nebyl našťvaný. Spíš tomu nerozuměl. Spěšně sebral svoji misku, aby ji náhodou nepotkal stejný osud, a prošel kolem Kaspera do obývacího pokoje. Sedl si na gauč, za záda strčil velký béžový polštář a namísto toho, aby při jídle sledoval televizi jako většina lidí, sledoval sněhové vločky, které se snášely na parapet.

„Proč se chováš tak namyšleně?!“ Kasper vstoupil do jeho zorného pole a zakroutil hlavou.

„Proč se chováš tak nenávidně a ukřivdění?“

„Protože jsem se kvůli tobě musel všeho vzdát. A ty mi ještě předhazuješ, že jsi mi dal ten klavír z posrané milosti. Já ti na to seru!“

Erik prudce vydechl a pustil vidličku, nechal ji zabodnutou v žampionu. „Kvůli mně ses nemusel vzdát vůbec ničeho. Já se přece nikoho neprosil o nevlastního bratra, který neustále uráží všechno, co mám rád.“ Posunul se na sedačce tak, aby viděl okno.

„Všechno, co máš rád? Neustále? Ó, ty drama queen. Co jsem si to dovolil. Řekl jsem, že mě tvoje ježdění nezajímá, a najednou

je z toho třetí světová. Že já si dovolil něco říct. Možná jsem si před tebe měl kleknout a prosit tě, ať o tom žvaníš od rána do večera, abys byl spokojenej. Asi shniju v pekle.“

Ne. Erik si nepředstavoval, jak před ním Kasper klečí, takže mu v krku neuvízla těstovina. Zakašlal. Velice rozvázně nabodl rajče, a když promluvil, zněl klidně. „Nudíš se a záměrně vyvoláváš hádku? Já přece nelituju toho, že máš klavír. Víím, jak je důležité moct dělat to, na čem ti záleží. A ty hraješ krásně. Není důvod, abys kvůli tomu znevažoval to, co dělám já, jen protože jsi tak...“ Pokrčil rameny. Napadlo ho tisíc slov, která mohl použít. Divoký. Krásný. „Nevím, jak s tebou mluvit. Nepotkal jsem nikdy nikoho, jako jsi ty. Jako bys nebyl ani trochu racionální. Tak – mohl bys, prosím, vytáhnout tu misku z koše a přestat mě vinit z toho, že tě sem Karen dovezla?“

„Nemohl,“ vzdychl Kasper, jako kdyby ve skutečnosti neměl na výběr. Prohrábl si růžové vlasy a svalil se na sedačku vedle Erika. Dostatečně blízko, aby ho znervóznil. „Nasrals mě, a když mě něco nasere, většinou neposlouchám.“

„Dobře. No tak dobře.“

„Takže co?“ navázal Kasper zamyšleně. Natáhl se pro další z polštářů, tmavě okrový, a přehazoval ho z ruky do ruky. „Jsi šulin, nebo nejsi?“

Erik otázku záměrně ignoroval, ačkoli pravda byla, že se od včerejšího dne jako šulin cítil. I teď, protože nedokázal myslet na samotnou konverzaci, na jídlo, a dokonce ani na sněhové vločky, protože Kasper byl tak blízko a... velice příjemně voněl. Sáhl proto po ovladači a pustil televizi, zatímco se pokoušel docela nenápadně odsunout. „Dovezu ti paprikové křupky,“ promluvil smířlivě. „Budou tady na tebe čekat, až přijedeš ze školy.“

„Jak to jako myslíš? Ty se mnou do školy nepojedeš?“

V televizi běžely odpolední zprávy. Lyžařské závody, politika, lední medvíďata. Jedno z medvíďat válelo sudy až k jezírku. Erik

se usmál. „Mám individuální plán. Chodím tam jenom jednou týdně.“

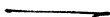
„No tak to je výborné. Skvělé. Bomba.“ Další výstup už se ale nekonal, Kasper místo toho znovu vzdychl a zadíval se na těstoviny. Ukázal na ně bradou a udělal psí oči. „Můžu ochutnat?“

Erik mu misku automaticky podal.

Kasper to ocenil kývnutím a začal se cpát. „Až budeš ve sprše,“ prohodil s plnou pusou, „měl by sis půjčit ten zelený šampon s olivou na obal. A pak fialový balzám. Nech si ho ve vlasech aspoň tři minuty, než ho smyješ.“

„Možná to někdy vyzkouším.“ Vstal a došel do kuchyně pro vodu. Přinesl dvě sklenice, jednu pro sebe, jednu pro Kaspera, a nic neřekl, když si všiml, že je miska už aspoň z poloviny prázdná. Po chvíli ji ale dostal zpátky. A pak ji musel vrátit, protože Kasper dostal chuť ještě na žampion.

Takže se dělili o oběd a jednu vidličku.

Pozdě v noci seděl Erik na posteli, pozoroval zavřené dveře a neslyšel vůbec nic. Cítil přitom tupou bolest ve spáncích. Mohlo to trvat několik hodin, kdy těkal pohledem od podlahy ke klice a zase naopak.

Váhavě sáhl pro mobil a zkontroloval fanpage. Nahrál fotku sjezdovky, kterou vyfotil před pár dny, a přidal k ní smajlíka. Potom projížděl kontakty na Messengeru, kde ho čekalo hned několik nepřečtených zpráv. Neotevřel ani jednu z nich a po chvíli ho to přestalo bavit, takže telefon vypnul.

Svalil se na záda.

Podle chytrých hodinek měl... Vlastně existovala spousta věcí, se kterými chytré hodinky nepočítaly.

Erik pohlédl na bouli v rozkroku. Věděl, že nemůže, protože kdyby někdo zaklepal a on by to neslyšel, a kdyby ho někdo viděl,

jak si honí, zatímco myslí na... Ne. Spousta proměnných a on je všechny musel započítat. Pohnul rty a řekl: „Nemyslím na nic.“ Nahlas, anebo možná šeptal, sám si nebyl jistý.

Přítáhl si peřinu až k bradě a ticho bylo ohlušující. Navzdory všemu byl ale vzrušený, což se málemjevilo jako výsměch.

Přijal to. Pohlédl k zavřeným dveřím a váhavě vsunul ruku pod boxerky, pohladil se a sevřel. Samozřejmě, že přitom nemy-slel na nic.

balanc

Křupky hodil na linku. Nechal je ležet vedle varné konvice, ale sotva došel ke dveřím, vrátil se pro ně a položil je na bar. Narovnal a uhladil obal. Byly plné éček, konzervantů a látek označených chemickou zkratkou.

Chvíli na ně zíral, jako kdyby mu měly přinést odpovědi. Na to, proč se tak snaží. Proč ve středisku řekl, že je třeba objednat jídlo s předstihem a že je důležité, aby byly na seznamu i křupky. PAPRIKOVÉ, PROSÍM.

Sám přitom nikdy nic takového nejedl.

Zakroutil hlavou, vyklepal si z vlasů sněh a vyběhl do patra. Svlékl mokré oblečení, rozvěsil ho v koupelně a navlečený v tlustém svetru usedl k domácím úkolům. Zalitoval, že si neudělal čaj, ale představa, že by šel zpátky do kuchyně, kde pořád ležely křupky, mu nebyla nijak zvlášť příjemná.

Prohledal šuplíky u psacího stolu ve snaze najít žlutý zvýrazňovač, a v jednom z nich našel sérii starých fotek, na kterých byl vyfocený s mámou a tátou anebo se snowboardem. Prohlédl si je, srovnal a uložil zpátky. Mezi tím vším byly i zelené fixy – proč zrovna zelené, to netušil – a tak jednu z nich použil k podtrhávání poznámek ve štosu papírů, který před několika dny vytiskl.

Dělal si poznámky a zkoušel si zapamatovat letopočty, které mu vytvářely v hlavě ukrutný maglajz. Po hodině a půl došel k názoru, že už umí alespoň osmdesát procent, takže sešit zavřel a spolu s učebnicemi naházal do batohu všechno, co by mohl další den potřebovat.

V náhlém popudu chytil psací stůl a s vrzáním ho posunul tak, aby stál přímo naproti dveřím. Nevypadalo to nejlíp, ale zvýšil tak svoje šance, že si všimne každého, kdo vejde.

Pro jistotu, pokud by náhodou neslyšel klepání.

Otevřel okno, aby dovnitř pustil čerstvý vzduch, a odlomil z něj velký kus ledu. Hodil ho na střechu a sledoval hory, neměnné a tiché. Zdálo se mu, že úplně vzadu zahlédl postavu v černé bundě, ale nemohl si být jistý.

Zkontroloval hodinky a seběhl do kuchyně. Aniž o tom přemýšlel, sebral křupky a položil je na linku. Zkoušel jim nevěnovat přehnanou pozornost a místo toho si připravil bylinkový čaj. Ale co chvíli o ně zavadil pohledem, a dokonce omylem roztrhl čajový sáček.

„Tak dost!“ vydechl. Prsty si zajel do vlasů. Nechtěl na Kaspera myslet úplně stejně, jako na něj nechtěl myslet v noci. Popadl hrnek, ze kterého se kouřilo – div se nepopálil –, a odnesl ho do pokoje. Sledoval videa na YouTube o extrémním snowboardingu.

Nic z toho nepomohlo, a tak, když začal mít pocit, že mu definitivně přeskočí, vytáhl ze skříně sportovní oblečení a převlékl se. Zrovna zavazoval tenisky, když někdo zaklepal na dveře. A ten někdo o vteřinu později bez vyzvání vtrhl dovnitř.

Bylo to tak rychlé, že se Erik ani nestačil vyděsit.

„Co to, do prdele, je?!“ zařval Kasper. V ruce držel sáček křupek a mával jím. Vypadal zpola šíleně, jako kdyby se vrátil pří nejmenším z pekla. Bundu měl úplně promočenou a v obličeji byl bledý.

Erik utáhl tkaničku a nervózně přešlápl. „Křupky?“ navrhl opatrně.

„Nemyslím křupky!“ Kasper shodil batoh na zem a začal si vysvlékat bundu. Jedna ruka se mu podle všeho zasekla v rukávu, a tak jím rozzuřeně, zpola hystericky mával. „Myslím ten autobus. CO. TO. JE?! Vždyť to ani není pořádná cesta. Asi tisíc-

krát jsem myslel, že skončíme na dně srázu. Dvakrát jsem se málem poblíl a skákalo to tak, že jsem hlavou mlátil o strop. Co to je? Co to je?! To jako... Vážně? Řekni, že to byl jen vtip. Já už to znovu nezvládnou.“ Konečně se mu podařilo bundu setřást. Nechal ji ležet na zemi a překročil ji. Měl rozpité linky.

„Měl by sis to hodit na sušák.“

„Na sušák... Nojo. To je moje další otázka. Přestává tu vůbec někdy sněžit? Jakože... Kdykoliv? Třeba jen na pět vteřin?“ Unaveně si prohrábl růžové vlasy a ty mu zůstaly trčet na jednu stranu.

Erik došel k psacímu stolu a bezmyšlenkovitě narovnal fixu tak, aby byla rovnoběžná s okrajem desky. Potichu řekl: „Moc ne. Jsou to hory.“ Pohlédl k podlaze. Mokrý bunda tam pořád ležela.

„Super. Učitelka dneska ve škole říkala, že pokud bude ještě sněžit, tak o přestávce budeme muset na střechu odhazovat sněh. A víš co? Já byl jediný, kdo se smál. Než jsem pochopil, že to není vtip!“ Kasper roztrhl sáček s křupkami a rozrušeně si nacpal do pusy plnou hrst.

Erik se upřímně rozesmál.

„No, hlavně, že se dobře bavíš. Já se taky dobře bavím. Přímo náramně. Už jen ta představa, že je pět odpoledne a venku tma jako v prdeli a mě za chvíli čeká znovu cesta do školy, je natolik komická, že mám chuť se podřezat.“

„Hele, já...“ Erik se přestal smát. Nevěděl, co s rukama, tak došel k oknu a zavřel ho, aby uvnitř nebyla taková zima. „Čeká mě ještě hodina v posilovně,“ oznámil s pohledem upřeným na svoje botasky a doufal, že Kasper pochopí.

„Oukej, půjdu s tebou.“

Chtěl slyšet něco jiného. Něco jako: *Oukej, tak já tě nechám, zavřu se u sebe v pokoji a pokusím se nebýt tak krásný.* Ale jeho tělo reagovalo za něj, takže až příliš rychle pokrčil rameny, a i když to působilo částečně jako rezignace, Kasper vypadal spokojeně. S pytlíkem křupek se za hlasitého chřoupání šoural za Erikem

do posilovny, což byla prostorná čtvercová místnost vedle garáže, vybavená nejrůznějšími posilovacími stroji, žíněnkou, běžecským pásem, kruhy, trampolínou a hrazdou.

Jednu ze zdí pokrývalo zrcadlo a před ním stál stojan s činkami, vyskládanými podle velikosti. Vedle toho leželo švihadlo, bosu a balanční deska.

Erik sáhl pro švihadlo, aby se rozhýbal. Několikrát vyskočil a omylem ho přišlápl. Nadechl se, velice klidně, a v odrazu viděl, že z něj Kasper nespouští pohled.

Jedna, dva, tři, čtyři. Jedna, dva, tři, čtyři. Skákal a s lehkostí dopadal na špičky. Po nějaké době se mu podařilo vypustit Kaspera i chřoupání. Uvnitř hlavy s tím pracoval podobně, jako když byl na závodech, kde ho sledovalo několik tisíc lidí.

Základ byl v tom, že nechal okolní svět splynout. Odstoupil od něj, sledoval ho za obrovským plexisklem.

Jedna, dva, tři...

„Viděl jsem dneska na YouTube ten tvůj pád,“ prohodil Kasper zničehonic. „To muselo docela bolet.“

„Nevybral jsem to, no,“ opáčil Erik neutrálně.

„Vlastně je to zvláštní. Když zadáš do vyhledávače tvoje jméno, hned první odkaz je ten pád. Jako by nic jiného nebylo důležité. Teprve až potom jsou tam videa, kde jezdíš. Nesere tě to?“

Erik teď skákal pomaleji a hledal v jeho výrazu výsměch. Ten tam ale nebyl. Takže se rozhodl pro upřímnost. „Sere. Ale prostě to tak je.“ Pak, i když nemusel, váhavě zamumlal: „Prostě jsem se rozsekal.“

Pamatoval si ten den, jako kdyby to bylo včera. Na to žádné nazírání s odstupem nefungovalo. Přestal skákat, protože měl najednou pocit, že má zalehlé uši a že něco přeslechl. Smotal švihadlo a obrátil se na Kaspera. „Cože?“

„Říkal jsem, že ultimátně.“ Kasper tím odkázal na novinový titulek. Musel se to dočíst na internetu, protože tohle konkrétní vydání doma rozhodně neměli.

„Jo, takhle to nazvali.“ Erik si stoupl k hrazdě, zpocené ruce otřel do tepláků a vyskočil, aby se přitáhl. Zvládl to několikrát a svaly se mu přitom napínaly pod tričkem.

„Hlavně klid,“ poradil mu Kasper po nějaké době. Jednu z křupek vyhodil do vzduchu a chytil ji do pusy. „Když Bedřich Smetana – to je skladatel – ohluchl, všichni mu říkali, že už nebude moct skládat. A on pak složil spoustu vrcholných skladeb.“

„Cože?“ Erik zůstal viset na hrazdě. „Proč mi to jako říkáš?“

„No, jako že jedno padnutí na hubu ještě neznamená, že na to nemáš.“ Další křupku zamyšleně ocucal a potom vrazil do sáčku ruku až po loket. „Jsou trochu zvláštní, ne úplně nejlepší, ale vlastně mi docela chutnají.“ Natáhl dlaň s křupkami k Erikovi, jako kdyby se chystal krmit koně. „Chceš taky? Většinou se nedělím, ale přece jen... Musím si tě vydržovat, když seš můj jediný přísun normálního jídla.“

„Nejsem.“ Erik se znovu přitáhl. Dvanáctkrát. A potom vytáhl zpod stojanu na činky balanční desku ve tvaru snowboardu. Vyskočil na ni a zkoušel udržet balanc. „Můžeš jet kdykoli do střediska a tam se najíst. Kuchařka ti připraví všechno, co budeš chtít. Je sice zvyklá vařit zdravé jídlo, ale třeba jí to přijde jako dobrá změna. Navíc není tak těžké si ji získat.“ Vyskočil, obrátil se o sto osmdesát stupňů a... nespadl.

Kasper to ocenil pokrčením ramen. Vysypal si zbytek drobků přímo do pusy a spokojeně zmuchlal prázdný sáček. Vyhodil ho nad hlavu a odpinkl směrem k Erikovi. „Tak možná někdy.“

„Je tam bazén, sauna, kurty a sjezdovka,“ vypočítával Erik. Samým soustředěním se trochu třásl. „Je možný domluvit masáž. Bude se ti tam líbit.“

„Je tam nějaký klub?“

„Ne.“

„Tak to se mi tam líbit nebude. Ale můžu to zkusit, to je fakt. Eričku?“

„No.“ Seskočil z desky a otřel si zpocené čelo hřbetem ruky. Nechtěl riskovat, že by po otázce, která měla následovat, náhodou spadl. Protože nikdy nešlo dopředu odhadnout, jakým směrem se bude rozhovor s Kasperem dál ubírat. To pochopil už první den.

„Zítra budou taky paprikové?“

Neodpověděl, ale v duchu automaticky přijal za své, že mu další křupky donese. Mohl by se tam stavit, až půjde z fyzioterapie.

Klekl si na čtyři a z toho plynule přešel do kliku. Pokaždé, když udělal klik, chybělo pár milimetrů, aby se nosem dotkl země. Z přitahování na hrazdě ho bolely paže, ale pořád měl dost síly. Udělat dojem.

Ale když zvedl hlavu a skrze zrcadlo pohledem vyhledal Kaspera, viděl, že ho to nezajímá.

Nevlastní bratr ležel na zádech, zíral na strop a zdálo se, že si potichu brouká nějakou melodii.

Úterý se neslo v podobném duchu jako pondělí. Erik strávil dopoledne ve středisku, kde konzultoval s fyzioterapeutem svůj rozvrh. Potom si od něj nechal rozmasírovat záda a *napravit* obratel.

Když odcházel, měl pocit, jako kdyby právě vystoupil na Mount Everest. Utěšilo ho ovšem, že se mohl po cestě stavit v restauraci pro křupky, a pak už jenom zbylo dopravit se domů, dát si sprchu a nechat sáček položený na kuchyňské lince. Nebo na baru.

Absolutně nechápal, proč na tom tak záleželo!

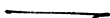
Kasper vrazil pár minut po páté do jeho pokoje, odhodil mokrou bundu na zem a pustil se do zapáleného výčtu všech příkoří, kterých se na něm svět dopustil. Podle toho, jaký tón přitom použil a jak divoce máchal rukama, se zdálo, že strávil posledních pár hodin v divočině, zatímco ho pronásledovali vlci.

Naštěstí se ukázalo, že křupky zafungovaly jako spouštěč dobré nálady.

Erik si během psaní domácích úkolů vyslechl několik historek o nových spolužácích, k tomu další stížnosti na cestu autobusem a taky pár zajímavostí o hře na klavír. Do hodiny měl hlavu jako balón, ale když se mu naskytla příležitost vymluvit se na běh, navléct teplé kalhoty a vyběhnout s čelovkou do tmy, nevyužil ji.

Jakmile totiž Kasper zamířil do obývacího pokoje, aby se podíval, co je v televizi, Erik šel za ním. Jistě, Kasperova přítomnost byla v mnoha ohledech devastující, ale nepřítomnost se zdála ještě o něco horší.

A k tomu, aby měl Erik takový pocit, stačily přesně tři dny.

Prkno položil vázáním dolů a naklonil se přes pult pro hrst oříšků. Při každém pohybu z něj padal sníh, dokonce i tváře měl zružovělé mrazem.

Recepční se usmála. „Je tady nějaký kluk, Eriku. Říká, že je tvůj bratr.“ Něco dopsala do knihy hostů a pak ji zaklapla. Působila trochu zasněně a nervózně, jako kdyby v ní setkání s Kasperem pořád doznívalo.

Erik ten pocit moc dobře znal. Automaticky pohlédl k proskleným dveřím restaurace, zpoza kterých byla slyšet tlumená hudba. Gestem se zeptal, jestli na něj *bratr* čeká uvnitř, a recepční přikývla.

Zdálo se, že ještě nedomluvila a že by ze všeho nejradši položila Erikovi hned několik otázek, ale on se k ní trochu nezdvořile otočil zády. Boty oklepal na rohožce a vešel do restaurace.

Byla to místnost rustikálního vzhledu, která nedávno prošla rekonstrukcí. Závěsné bílé lustry nahradily moderní žárovky a na oknech se místo závěsů objevily velké dřevěné žaluzie, které

fungovaly na dálkový ovladač. Táta dokonce nechal vyhodit koberec a ubrusy po bývalém majiteli. Rozhodl se většinu dekorací řešit dřevem.

U baru postával barman v černé košili s vyhrnutými rukávy a doplňoval do lednice proteinové drinky a džusy. Erik ho pozdravil kývnutím a zamířil k jedinému obsazenému stolu neda-leko akvária.

„Cesta sem je ještě horší než k baráku!“ oznámil Kasper namísto pozdravu. „Ble. Málem jsem ohodil nejbližší závěj. Nevím, jestli si na tohle zvyknu.“ Přelétl Erika pohledem od hlavy až k patě. „Seš zpocenej.“

„Šel jsem do sprchy, ale řekli mi, že na mě čekáš.“ Erik se posadil naproti a mokrou bundu přehodil přes jednu ze dvou volných židlí. Mimoděk ho napadlo, že recepční mu sice sdělila to zásadní, ale spoustu věcí zamlčela. Třeba to, jak úžasně Kasper vypadal.

„Hm. Dneska ve škole to byl pěkněj voprux – ale jeden zábavný fakt pro tebe.“ Kasper zvedl ukazováček a sledoval, jak si Erik nalévá ze džbánu vodu. „Polovina školy si myslí, že seš docela arogantní hvězdička, co se s obyčejnými lidmi nezahazuje. Prej – a to nejsou moje slova – tě dokáže vzrušit jen trocha sněhu a pořádný pé... prkno. A druhá polovina – schválně, jestli uhodneš pohlaví této skupiny – si myslí, že seš neuvěřitelně talentovanej a měl by sis najít i nějaký čas na relaxaci.“

„Já vím. Ví, že to říkají.“ Erik sebral jídelní lístek a schoval se za něj, ačkoli znal všechna jídla nazpaměť. „Je pravda, že jsem se většině školních akcí vyhnul. Navíc nepiju, což mě staví na okraj společnosti.“

„A seš povýšenej.“

„Jsem?“ Vykoukl zpoza lístku a pak ho podal Kasperovi.

Na odpověď nemusel čekat dlouho. Nevlastní bratr téměř okamžitě přikývl. „Jo. Budeme jíst? A zaplatíš to? Respektive, musím to platit, nebo je to zadarmo?“

Erik se pohodlně opřel a prohlížel si jeho černé linky a namalované řasy. „Nemusíš platit nic,“ oznámil tiše. „Jsi můj host.“

„Vidíš. Povýšenej.“ Kasper pobaveně zamrkal. „Ale to je v pohodě. Jako tvůj brácha jsem ve škole docela populární. A to já rád. Všichni se mě ptají, jaké máš kostlivce ve skříni. Tak jsem jim řekl pravdu. Že tam máš odporné pletené svetry.“

„Tys...“ Erik zakroutil hlavou a rozesmál se. „Pochybuju, že mě potřebuješ k tomu, abys byl populární,“ prohodil, aniž by o tom přemýšlel.

„Hm. Dřív jsem byl královna školy, je to tak.“

Vyrušil je číšník, který se přišel zeptat, co si dají. Směrem k Erikovi prostě jenom prohodil: „Jako obvykle?“ A když se dočkal jako obvykle odpovědi, s přátelským úsměvem pohlédl na Kaspera. „Co můžu nabídnout vám?“

„Tak třeba špagety s rajčatovou směsí. A čokoládový dort... A kafe. A džus. A vodku.“

Číšník si všechno zapsal a odešel, aby se o tři minuty později vrátil s kávou, džusem a vodkou. Všechno vyskládal před Kaspera, přesně v tomhle pořadí.

„Bude ti špatně,“ oznámil Erik.

„Maximálně tak z hladu. Mám pocit, že mě to zdravé jídlo zabije.“ Kasper se zaksichtil a ohrnul horní ret. Vypil polovinu džusu, pohodlně se opřel a vzdychl. „Oukej, vyhlášu výjimečný stav. Celou hodinu, odteď, je dovoleno mluvit o ježdění z kopce. Takže: Kdy jsi s tím začal? Podle keců tvého otce jsi jezdil už v děloze.“

Erik nepředpokládal, že by to Kaspera doopravdy upřímně zajímalo. Spíš se zeptal, aby nestála řeč. Ale ta otázka ho stejně potěšila. Jako kdyby mu tím vlil do hrudníku něco horkého. „Asi v sedmi. Na kopci za barákem. Naši tady původně nechtěli zůstat. Máma chtěla do města, měla na zdejší krajinu podobný názor jako ty.“ Odmkl se, když do sebe Kasper obrátil vodku a pak i zbytek džusu. „Každopádně jsem měl asi talent a naučil jsem se to docela rychle. A naši se rozvedli. Máma žije na jihu Evropy.“

„Tvoje máma je sympatická.“ Kasper cvrnkl do prázdné skleničky. V moderním osvětlení se zdálo, že má téměř dokonalou pleť, bez jediné vady. „Takže tě to fakt baví?“

„Jasněže mě to baví. Když jsem na prkně, všechno je jednoduché a dává to smysl. Copak ty to nezažíváš, když hraješ?“

Z kuchyně se k nim linula příjemná vůně. Kasper se tím směrem ohlédl a na rtech mu pohrával úsměv. Prsty vyfukal do stolu pár tónů, což si nejspíš ani neuvědomil. „To jo, hraní je můj život, ale mám rád i jiné věci. Řekni jednu věc, kterou máš rád a netýká se ježdění.“

„Mám rád hory.“

Číšník před ně postavil jídlo a Erik sáhl pro vidličku.

„Hory se nepočítají, ty trubko. Ty máš rád, protože po nich můžeš jezdit. Co třeba filmy? Máš rád filmy? To jsou takové ty pohyblivé obrázky s dějem. Obvykle je můžeš vidět v televizi.“ Kasper namotal špagety, a když mu spadly, prostě je sebral prsty. Na rtech mu zůstala trocha rajčatové omáčky. Olízl ji.

Erik se zachvěl. Pohled zabodl do své misky, kde měl superbowl – spoustu zeleniny a luštěnin. Zauvažoval, jestli to Kasper dělá úmyslně, anebo nevědomky. Nakonec došel k názoru, že správně je ta druhá možnost. Vždyť jak by Kasper mohl vědět... Jak by mohl vědět cokoli. „Hádal jsi dobře,“ oznámil jen tak. „Posledně, když jsi mluvil o hudbě. Vážně mám rád rap.“

„No super!“ Tahle nová informace Kaspera podle všeho nadchla. „Rap je parádní! Můžeme ho třeba občas poslouchat spolu. Ačkoliv... Rap je velice široký pojem. Jsem spíš zastáncem oldschool, ale poslechnu si vlastně cokoli.“ Konečně se mu povedlo namotat špagety na vidličku a strčit je do pusy. Zamyšleně přežvykoval. „Hele, co ta moje pravidla? Platí?“

„Jo,“ usmál se Erik. „Stavím se na baru, než pojedeme, a vezmu ti křupky.“ Jako včera. Jako kdykoli jindy. „A občas s tebou snad zvládnou sledovat ty pohyblivé obrázky, kterým se říká filmy.“

„Co znamená občas?“ Kasper se naklonil přes stůl a tkaničky